

ΓΕΩΝ ΜΟΡΕΑΣ
(Ε. ΛΑΠΑΔΙ Ν. ΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ)

ΟΙ ΣΤΡΟΦΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ: ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ..

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1921

JEAN MORÉAS

(ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ)

15 Ἀπριλίου 1856 — 17 Μαρτίου 1910.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

JEAN MORÉAS
(Ι. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ)

ΟΙ ΣΤΡΟΦΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ: ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Αριθ. 754573
Εισαγωγής

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,,
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1921

Τυπογραφείον Ι. Βάρτσου, Πραξιτέλους 21

*«Υπάρχουν πολλές ομορφιές, που δὲν
ἔχουν σχέσει μὲ τὴν τελειότητα»*

Moréas

Οἱ «Στροφές» εἶναι τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ Μο-
ρέας· εἶναι τὸ καταστάλαγμα καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς
ζωῆς του καὶ τῆς τέχνης του. Ἡ διάχυσι καὶ ἡ περι-
πάθεια, ἡ χαρακτηριστικὴ λέξι, ἡ πλαστικὴ σύλληψι
τῶν ἐννοιῶν, ἡ πειθαρχημένη καὶ ἰσορροπημένη ἔμ-
πνευσις ἢ ἔλαστικὴ καὶ μεταλλικὴ διάλεκτος τῆς στι-
χουργίας του, ἐκνηγοῦσαν ἀπ' ἀρχῆς ἕναν ἄπιαστον,
ἰδανικὸν τύπον ἐκφράσεως : τὸν ἠῦραν ᾿στis «Στροφές»·
ὁ ποιητής, ὕστερ' ἀπ' αὐτές, ἀποκηρύσει ὅλα τὰ προ-
ηγούμενα ἔργα του, πὸν

«σέρνει πίσω του σὰν ἀναρίθμητα φαντάσματα»

Τί είναι οἱ «Στροφές ;» κλασσικές, ἢ κλασσικὲς καὶ ῥωμαντικὲς μαζί ; Αὐτὸ στάθηκε ἓνα πρόβλημα γιὰ τοὺς ἐπαγγελματίες φιλόλογους. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μορέας εἶπε : «Δὲν ὑπάρχουν κλασσικοὶ καὶ ῥωμαντικοί· αὐτὰ ἀνοησίες.» Φαντάζομαι πῶς θὰ πρόσθετε : «Ἐνα μόνον ὑπάρχει : ἡ Τελειότης.»—Ὁ κλασικισμὸς του εἶναι σοφὸς καὶ συγχρονισμένος, χωρὶς τὴν ἀνοστη γλυκερότητα τῶν ἄλλων, χωρὶς τὴν προσποίηση καὶ τὴν ὑποκρισία· ἡ ἐπίσημη κλασσικὴ φράσι, πού κινεῖται δεσποτικὰ καὶ ἀριστοκρατικὰ, ἦρθε νὰ τὸν εὕρη μόνη της, ἦταν αὐτὴ πού τοῦ ταίριαζε : δὲν ἐπῆγε αὐτὸς πρὸς ἐκείνη. Ὅταν ἄρχισε νὰ τὴν κάνει δική του, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψει σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ρωτᾷ μόνος του μὲ πόνο :

«Μούσα. . . μporῶ τάχα ἀκόμα ν' ἀνεβῶ ἔστων Πίνδο σου, νὰ κόψω τίς δάφνες σου μ' αὐτὸ τὸ ἀνόσιο χέρι ;»

Συμβολίζει τὴν ἀδιάπτωτη ἀλλαγὴ του, τὴν ἐξέλιξι του πρὸς τὴν τελειότητα, μὲ τὸ στίχο του πού λείει, γιὰ τὸν Πρωτέα, χωρὶς ἄλλο :

«Μιά, κύμα,—μιά, θειοί, ἢ φωτιά. . .
ὁ ξωτικός μετέλλαξε ὁ βοσκὸς ὄρα σὲ ὄρα·
ὅμοια κ' ἐγώ. . . .

«Σήμερα» δὲν ὑπάρχει γι' αὐτόν, τὸ σωστὸ εἶναι ἡ μεταβολή, «τὸ παιγνίδι τῆς τράμπας», πού κλείνει γι' αὐτόν βαθύτατο νόημα.

Καὶ ἔτις «Στροφές» ἡ ἐξέλιξι του δὲ σταματᾷ :

ἀπὸ τὸ σοβαρὸ καὶ τραγικὸ πένθος τῶν πρώτων βιβλίων, γεμάτων ἀποφθεγματικούς στοχασμούς (ποτὲ ὅμως πεζοὺς ἢ σχολαστικούς),—στὰ τελευταῖα βιβλία χαράζει μιὰ ξαστεριά, σὰν πικρὸ χαμόγελο. . . . Οἱ κάμποι, τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα, οἱ θάλασσες. . . Ἄντὶ νὰ μᾶς ἐξηγήῃ, μᾶς ὑποβάλλει ὅτι μᾶς μεταδίδει μιὰ εἰκόνα του, δὲν θὰ τὸ κατώρθωσε ἡ σειρά χιλίων στοχασμῶν, οὔτε ἡ ξηρὴ ἀνάλυσι. Ἔχουν τὸ νόημά τους οἱ φαιδρῆς αὐτὲς ζωγραφιές : εἶν' οἱ ψυχικῆς μουσικῆς διαθέσεις μας· «τ' ὦραϊο φῶς, εἶπε ὁ Μορέας, χυμένο ἔστους κάμπους καὶ ἔστῃ θάλασσα, μήπως δὲν εἶναι ἡ ἀληθινὴ τραγικὴ ὄψι τῆς ζωῆς ;»

Ἔτσι κ' ὁ πόνος του εἶναι πάντα ντυμένος με ζωηρὸ χρῶμα, μὲ πανηγυρικὸ ὕφος.

Μιὰ-μιὰ οἱ Στροφές του, προχωροῦν ὡς τὸ βάθος, ὅμοιες μὲ μακριὰ σειρά Ἰονικῶν κίονων· ἔχουν τὴν ἔκφρασι τῶν τραγικῶν παρθένων, μὲ τὸν χυμένο, μακρὺ, ἴσιον χιτῶνα, κ' ἔχουν κάτι ἀπ' τὸ τραγικὸ ὄγος κ' ἀπ' τὴν αἰωνιότητα,

Ἡ ἑλληνικὴ θάλασσα εἶναι τὸ ἀγνιστικὸ στοιχεῖο, τὸ μπόλι, γιὰ τὴν ποίησί του· καθὼς ὁ δικός μας Σολωμὸς ἀναζητᾷ ἔστὸ βάθος τῆ γυναῖκα, γιὰ νὰ μπολιάσῃ μὲ τὴν ἰδανικιά τῆς τρυφερότητα τὴν ἔμπνευσί του, ὁ Μορέας ἀναζητᾷ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ δροσίσῃ τὰ μάτια του μὲ τὸν ἀφρὸ τῶν κυμάτων της. Πλανιέται ἔστις ἀκρογιαλιές τῆς βόρειας θάλασσας, μᾶς θάλασσας «πυὸ δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει», καὶ ἔστῃ βοή τῶν κυμάτων της ξεχνᾷ καὶ τὴ στεριά καὶ τὴν

πόλι και τούς παλμούς τῆς «ἡχερῆς μεγάλης καρδιάς του», πού τοῦ ζητᾷ νὰ ξανανθίση, σὰν τὸ κλαδί πού ντύνεται μὲ φύλλα. Ὅταν ξανάρχεται ἕστην Ἑλλάδα, αἰσθάνεται ἓνα ἱερὸ δέος, ἓνα τρόμο σὰν τῆς Στυγός, μὲ τὴν προσδοκία πὼς θὰ τὴν ξαναἰδῆ :

En cette après midi si lourd. . . .
de mon affreux pressentiment.

Σὰν νὰ πρόκειται νὰ ὑποστῇ κάποιον ἔξιλασμό.

— Ἀκοῦμε τόνους θριάμβου, μὰ δὲν εἶναι νίκη· εἶναι ὁ θρίαμβος μιᾶς ψυχῆς πού βρῖσκει ἕστην πόνο τὴν ἔκφρασί της καὶ μεθᾶ ἀπ' τὴν ἴδια της τὴ δύναμι.

«Δῶρα σὰν νᾶναι ἀπ' τοὺς θεοὺς τὰ πάθη μου λατρεύω»

Ἔτσι ἡ Μοῦσά του ξέρει νὰ τοῦ ὑφαίνη ἀπ' τὶς σκοτεινὲς ὥρες μιὰ ρόδινη μέρα κι' ἀπ' ὄλο τὸ πένθος νὰ βγάξη αὐτὰ τὰ λουλούδια, «τὰ πιὸ ὄμορφα κι' ἀπ' τὸ φῶς.»

Ἡ σύνοψι τῶν «Στροφῶν» του, ἡ δέσις καὶ ἡ λύσις τῆς τραγωδίας τους, τὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς ἡρωϊκῆς τους Τριλογίας («Δυστυχία—ἰσχύς—γαλήνη») εἶναι τὰ τρία στάδιά τους, κατὰ τὸν Godefrey), εἶναι ἡ ἀ' στροφή τοῦ γ' βιβλίου. Τραγικὴ στροφή, γεμάτη

ἀπὸ ξεχείλισμα πάθους, παράφορη ἀπὸ ἱερῆ μανία,
δὲ βρῖσκει ὁμορφιά, παρὰ μόνον ἔστο τραγικό :

«κι' ὅταν ὁ πόνος σταλάξῃ ἀπ' τὶς χορδὲς τῆς λύρας
κέθε ἄλλος σκοπὸς εἶναι πιά μιὰ κούφια ἡχώ.»

Ἡ Μοῦσα αὐτὴ, ποὺ καταριέται καὶ τρέμει, δο-
νεῖ, γιὰ πολὺ ὥρα ὕστερα, τὴν συγκινημένην ἀκοή
μας

Τὸ αὐστηρὸ μοτίβο τῶν «Στροφῶν», ἡ ἀπαρό-
μοιαση ἐκλεκτικότης τους, τὸ κλασσικὸ τους ἀπέρι-
το, ἡ μεγαλόπρεπη λιτότης τους, ἡ συμμετρία, ἡ ἐνό-
της διαθέσεως, ἡ ἐκφραστικὴ τους τελειότης, τὶς κάνει
νὰ μὴ μποροῦν ν' ἀποδοθοῦν ἱκανοποιητικὰ σὲ καμ-
μιὰν ἄλλη γλῶσσα:

Τ. ΑΓ.

Η

Τὸ ἴδιο τὸ σάρι, τὸ θνητὸ καὶ τὰ κοράκια θρέφει,
κί ἄπ' τῆς Παλλάδος τὸ δενδρὶ ἢ ἕλιὰ ἢ γλυκεῖα φυτρῶνει
μάταια τὴν πένθιμη κορφὴ τὸ κυπαρίσσι στρέφει,
πάνω ἄπ' τοὺς τάφους τὸ στητὸ κορμί του' πὸν στηλώνει.

Δὲ βλέπεις τάχα, ἀλλίμονο, χυδαῖα νὰ ξεπροβάλλῃ,
ξάφνω, ἢ φιλία, ἔστα μάτια σου, ἢ πλέον ἀγαπημένη ;
μάθε, μαζί, νὰ σώγῃσαι, κί, ὅμοια, ν' ἀντέχῃς πάλι.
γιατί ὅπου ἀνάνειωσε ἡ καρδιά, καρδιά ἐκεῖ πιά δὲ μένει.

Στὴν πολιτεία, ἢ ἔς τὸ πικρὸ τὸ κῆμα ἐμπρός, ἢ ἀκόμα
ἔστο ἄγριο βουνό, πὸν ἢ ὄψι του μοιάζει κακὸ σημάδι,
φύγε καὶ πέθανε, ἔχοντας τραγούδιὰ μὲς ἔς τὸ στόμα :
Ἄκόμα οἱ κύκνοι ἔστα νερὰ τοῦ Κάυστρου εἶναι κοπάδι.

.XII

Θάλασσα μελαγχολικιά, πού δὲν εἶχα γνωρίσει,
ἢ ἄχνη σου ἔρχεται, ἀλαφρεῖά κι' ἀνάτρια, νὰ μὲ κλείση·
ἴσπῃ μουσκεμμένη σου ἀμμουδιά τ' ἀχνάρια μου θ' ἀφήσω,
τὴν πολιτεία καὶ τὴ στεριά μὲ μιᾶς νὰ λησμονήσω.

Θάλασσα, κύματα πικρά, πού ξεψυχαῖτε, κάτω
ἴσπῃ τὸν ἄμμο, μὲς ἴσπῃς ἤχους σας, λικνίστε μου ὡς θανάτου
λικνίστε τὴν καρδιά μου, μὲ τὴν πληῖσι πού τὴν λυώνει,
τῶν ναυγίων τὴν ὁμορφιά πού ἔχει χαρά της μόνη

III

Αἶ, τί ! ἴσως νᾶναι ἡ μοῖρα μου κι' ὁ κλῆρος ὁ δικός μου.
εἶμαι τραχύς, κ' ἤμουν γλυκός, γελῶ, μὰ ἀπὸ τὸν πόνο.
ἀντὶς γὰ πλάσω ἓνα θεὸν ἀπ' τὶς λατρεῖες τοῦ κόσμου,
φαντάσματα ἀναρίθμητα πίσω μου σέβρω μόνο.

Πέφτει ὁ θνητὸς κι' ὁ νικητὴς ἡ Μοῖρα εἶναι μονάχα.
Ἄπόλλωνα φριχτέ, εἶς' ἐχθρὸς ἴστην ἴδια τὴ γενιά σου !
Κι' ὅλο μου τὸ αἷμα ἀν' ἐστυψες ἀπ' τὴν καρδιά, — τί τάχα !
τὴν ἔπαρσι ἐτιμώρησες, τὴν τόλμη τὴ δικιά σου !

IV

Σὲ μιὰ καλύβα, ἴστου δρυμοῦ τὴν ἄκρη ἀκκουμισμένη,
ἴστὰ ἥσυχά δάση ἔχω τὸ νοῦ, πού ὁ Ὅχτώβρης τὰ γυμνώνει,
καὶ ἴστῶν βραδειῶν τὴ συλλογή· ἴστις φτέρνες καθισμένη
μὰ γριά, τὴ βλέπω, στὴ φωτιά, τ' ἀδράχτι νὰ στριφώνη.

Ἐσένα, πού σ' ἀντίκρυζα, γλυκειὰ καὶ πικραμένη,
τὸ βῆμα μου ἴστὰ τρίστρατα πού ἐκυβερνοῦσες, μόνη,
Σελήνη, ἔσένα θὰ σὲ ἰδῶ βαθιὰ καθρεφτισμένη
σὲ μιᾶς λοξῆς νεροσυρμῆς τὸ δρόμο, πού παγώνει.

V

Δειλιάς νὰ ξεμολογηθῆς τὰ φταίσματά σου τώρα,
θρηνεῖς, φτωχέ μου ἀστόχαστε, μιὰ δύναμη χαμένη.
Ἄς τὶς μισῶ, τὶς πράξεις μου, χίλιες φορές τὴν ὥρα,
μὲ τ' ἄνθη στεφανώνοντας μιὰ κεφαλὴ ἀσπρισμένη.

Μοῦσα, μονάχα τὸ Αὔριο βλέπει τὸ σωστὸ παιδί σου !
μά, ἴσα μὲ τοῦ ὄχλου τὸ σκαλί ἂν ταπεινωθῆ ἡ καρδιά του,
'στὴ χοῦφτα σου ὅσο τοῦ ἔδωκες νὰ πιῆ, ἀπ' τὸ θεῖο κρασί σου,
σᾶν γάλα κόβει, σᾶν νερὸ κυλάει καὶ τρέχει κάτω.

VI

Μιά, κῦμα, μιά, θεριό, ἠφωτιά, πού δύσκολα ἀποσταίνει,—
ὁ ξωτικός μετάλλαξε ὁ βοσκός, ἀπ' ὦρα σέ ὦρα.
(καθὼς κάποιο ἀριστούργημα τρανὸ μᾶς τὸ μαθαίνει)·
—ὅμοια καὶ ἐγώ, καὶ πιότερο, μὲ τὴ σειρά μου τώρα.

Γιατὶ μισῶ ὅποιον μαρτυρᾷ κι' ὅποιον κρυφὸ δὲ βάζει,
γιατὶ τῆς κούνιας τὸ παιχνίδι ἔχει ἓνα νόημα κλείσει,
τέλος γιατί τὸ πνεῦμα μου ἓνα μυστικὸ φυλάζει,
πὺ φρίκη τῆ νωχέλεια τοῦ θνητοῦ θὰ πλημμυρίση.

VII

ὦ πνεῦμα δλόθρεμό μου εἰσί, πῶς μ' ἔχεις ξεπλανέψει
πῶς νὰ σέ ἴδῃ ἢ φτωχή ἢ ματιὰ καὶ πῶς νὰ σημαδέψῃ !
Εἶδα κατάσπρες ἀμμουδιῆς καὶ βράχια σκαλισμένα,
—ἀσυλο θεῖο— μά, πές μου, πῶς νὰ βγοῦνε ἀποδοσμένα,

Μά, ὅς εἶναι ἀέρινοι οὐρανοὶ κι' ἄλλου, πὺν στηλωμένο
οἱ κάβοι ὑψώνουν μέτωπο, μὲ φρύδια σκεπασμένο :
Εἶναι τὸ σπάνιο ἀνώφελο γιὰ σέ : τὴν ἴδια χάρι
γέυεσαι, ὦ πνεῦμα μου, 'στὸ ἀπλό, τὸ γνώριμο χορτάρι.

VIII

Τὰ ρόδα, πὸν ἀγαποῦσα, πιά, μαδοῦν, μέρα μὲ μέρα
κάθε καιρὸς δὲ θᾶρχεται μὲ νέα, ξανθὰ βλαστάρια·
φύσησε ὁ Ζέφυρος πολὺ, κ' εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ ἀγέρα,
τοῦ ἄγριου Βορριά, πὸν ἐπάγωσε τῶν ποταμῶν τὰ ἀχνάρια.

—Χαρά,—καὶ πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ ; Μὴ δὲ τὸ ξέρει τάχα
πὼς εἶναι τρέλλα νὰ ζητᾷ ἀνάιτια νὰ ταράξη
κάτω ἀπ' τὰ δάχτυλά μου, μιὰ χορδή, πὸν ἐγὼ μονάχα
γιὰ τὴ Μελαγχολία τὴν ἔχω τάξει ;

IX

Πάλι, ὦ Καλλιόπη, ὦ Ἐρατώ, κόρες τοῦ Δία, κοντά μου,
καὶ ἔτο ἤχερό τῆς ἄρπας μου σᾶς ἔκραξα τὸ στόμα·
καὶ πρῶτα, νιός, ἔτσι ἔκανα· καὶ τώρα ἡ χειμωνιά μου
διάβηκε τὸ φθινόπωρο, τὴν ἄνοιξι μου ἀκόμα.

Ποιὰ Μοῖρα ἀξήγητη, μὲ ποιὸν σκοπό, ποὺ δὲν μαντεύω,
μέσα ἀπ'τὴν καταφρόνια της, τὴν κολακεία μου στέλλει;
Δῶρα σὰν νᾶναι, θεόστολτα, τὰ πάθη μου λατρεύω,
μέσα ἔστὶ στάχτη μου ἀπαντῶ γλυκεῖα μιὰ στάλα μέλι.

X

Τὸ ῥόδο αὐτὸ ξεδιάλεξα μὲς ἔστὸ παλιὸ πανέρι,
πὺν ἀνθοπουλήτρα ὀλόξανθη ἔστὸ δρόμο μου εἶχε φέρει.
εἶναι, ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ στερνόν, ὠραῖα τὰ πέταλά του,
φανταχτερὴ ἢ πορφύρα του, κι' ὅμοια γλυκειὰ ἡ ἴωριά του.

Μ' ἓνα ἄλλο ῥόδο ἢ ὄψι του, ἔστ' ἀλήθεια, δὲ θὰ μοιάζη,
κὸςθὼς μ' ἓνα φανάρι, πὺν ῥόδο κι' αὐτὸ φαντάζει
μὰ ἐκεῖνο κάποιον ἄκριτο ἔστα βρόγια του ὡς τὸν κλείση:
τὴν ὑπαρξί του ἀπόκρυφη τὸ τέλει ἔχει κρατήσει.

ΧΙ

Μὴν πῆς : «Χαρούμενη γιορτὴ ἡ ζωὴ, ποὺ μᾶς προσμένει».

—λόγια τρελλά, ἀπὸ ταπεινὴ ψυχὴ κι' ἀποσταμένη.

Μήτε ποτέ σου : «εἶναι μακρειαὶ καὶ δίχως ἄκρη».

—παλληκαριὰ ξεστοχαστὴ, ποὺ πέφτει καὶ σ' ἀφήνει.

Καθὼς τὰ κλώνια αὔρα γλυκειά, τὸ γέλιο ἄς σὲ ταράξῃ*

κλάψε, ὅπως κλαίει ὁ ἄνεμος, τὸ κῦμα ὅπως στενάζει

κάθε ἡδονὴ δοκίμασε, χώνεψε κάθε νόνο,

κ' ὕστερα πές : «ἦταν πολὺ, καὶ ἴσκιος ὀνείρου μόνο».

XII

Ἐγὼ τοὺς τάφους κατοικῶ, οἱ νεκροὶ μ' ἀκοῦνε κάτω,
ἔστην ὑπαρξί μου θὰ εἶμαι ἐχθρὸς τὴν ἴδιαν, ὡς θανάτου
ἕστὸν ἄνανδρο εἶναι ἢ δόξα μου καὶ ἔστὸ ὄρνιο εἶναι τὸ στάρι,
σπέρνω κι' ὀργώνω, καὶ ποτὲς καρπὸ δὲν ἔχω πάρει.

Κάκια δὲν κρύβω: τὸν Βορριᾶ θὰ φτάση ν' ἀντισκόψη
ἢ καταφρόνια, ὁ χλευασμὸς,—τῆς ἀδικίας ἢ ὄψι ;
—μια πού, ὅταν πάντα σὲ χτυπῶ, λύρα Ἀπολλώνια, ἔσένα,
μέρα μὲ μέρα πιὸ σοφὰ λαλεῖς καὶ μετρημένα ;

XIII

Ξάφνω, ἴστis μέρες τῆς βροχῆς, τὰ πένθη ἔχεις περάσει·
τὰ δέντρα, πού τῆς φυλλωσιᾶς τὰ στέφανα ἔχουν χάσει,
τὰ ὄψιμα χόρτα, τὰ νερά, τὰ μάτια μου γλυκαίνει,
τοῦ φθινοπώρου ἦλιε χλωμέ, ἦ λάμπι σου ἦ χυμένη.

Ἦλιε, τί θέλεις ἀπὸ μᾶς ; ἄφησε, οἱ ἀνθοὶ ἄς μαδήσουν,
νεκρὰ τὰ φύλλα ἄς σέπωνται κι' ἀνέμοι ἄς τὰ σκορπίσουν ἢ
ἄσε, ἄς θολώσουν τὰ νερά, κι' ἄσε μου τὴν ὀδύνη,
πού θρέφει μου τὸ λογισμό καὶ τὴν ψυχὴ μου ἀδρύνει.

XIV

Αὐτό, πὸν μὲς ἔστὸ νοῦ μου πάει κάποια ζωὴ νὰ πάρῃ,
μοιάζει κεραῖες δονούμενες, σὰν ἓνα τέτοιο σμάρι,
κι' ἄς λείπῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τοῦ Παρισιοῦ ἢ σελήνῃ,
—θαῦμα τοῦ κόσμου, ὅμως ποτὲ τῆς Ἀττικῆς μου ἐκείνῃ !

Μοῦσα,—νὰ δείξῃς πὸν ἔρχεσαι σκυφτὴ στὸ μέτωπό μου,
τὰ δυὸ τὰ μάτια σου, τὸ πιδ γλυκὸ τὸ θέλητρού μου,—
κι' ἐγὼ θ' ἀδράξω, ὅπως νευρή, τὴ λύρα ἀπ' τὸ ζυγὸ της,
καθὼς περνάει μὲς ἔστους νεκρὸν μὲ τ' ὄπλο του ὁ τοξότης.

XV

Παρίσι, σῶμοιασα κ' ἐγώ· μὴν ὦρα σοῦ φωτίζει
ἥλιος τὰ οὐράνια σου φαιδρός, καί, ξάφνω, συννεφιάζεις·
καμιὰ· ἀπ' τὶς χῶρες, πού εὐωδιὲς ὁ ζέφυρος ποτίζει,
δὲ σὲ περνάει, μὲ τὸ Βοριά τὸν ἔρημο ὅταν μοιάζης.

Κ' ἐγώ, μαζί, χαρούμενος, πικρὸς εἶμαι, ὡς θανάτου·
σμειχτά, οἱ χαρὲς μὲ πλημμυροῦν κ' οἱ προφητεῖες τοῦ τρόμου.
παράλογα ἔκλαψε ἢ χαρὰ 'ς τὰ μάτια μου ἀπὸ κάτου
κ' ἢ Μοῦρα μου ἢ ὄλοσκότεινη γελάει 'ς τὸ πρόσωπό μου.

XVI

Γλαυκούς φαντάζομαι οὐρανοῦς, τῆς δύσης τους τὴ χάρι,
μιας θάλασσας ξεχειλιστῆς τὴν ξαγοριεμένη θεά,
τὸν κάβουρα ἔστην τρύπα του, ἔστη βάρκα τὸ βαρκάρι,
τὴν Νέαιρα τὴ γλαυκόμματη, τὸν Γλαῦκο, τὸν Πρωτέα.

Τὸν πονηρό, ποὺ ἀναμετρᾷ τὴ στράτα ποὺ θὰ πάρη,
τὸ γέρο, μπρὸς ἔστοῦ καλυβιοῦ τὸ ἀρχαῖο κατώφλι, χάμου,
τὸν ξυλοκόπο τὸ σκυφτό, ποὺ σφίγγει τ' ἀξινάρι
τὴν πολιτεία, τοὺς ἤχους της, τὶς πλήξεις ἔστην καρδιά μου.

XVII

Ἄντιο! σαλεύουν τὴ φωτιά, ξατμίζει ὁ ἀχνὸς καὶ βράζει.
σηκώνουνε ἄγκυρα, ἢ περνοῦν, μὲς ἔστη νυχτιά, τὰ τραῖνα.
Αἶ, τί! ποῖος πάει, ποῖος ἔρχεται! τὸ κῦμα «ἀντίο» στενάζει
ἄς φεύγουν γιὰ τὸ πέλαγο κι' ἄς ἔρχονται ἀπ' τὰ ξένα.

Τὰ ῥόδα θὲ ν' ἀνθίσουνε κ' ἐμεῖς θὰ τὰ τραγουῦμε
κι' ἡ φυλλωσιά, μὲ τὸν καιρό, ἔστὸν κῆπο θὰ μαδήση,
«Ἄντιο» κι' ὅταν γεννιώμαστε, «ἀντίο» κι' ἂν ξεψυχοῦμε,
καὶ τὸ κακό, σὺν τῇ χαρᾷ κι' αὐτό, θὰ μᾶς ἀφήση.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

Λύρα γλυκειά μου, 'στὸν καιρὸ τῆς περασμένης νιότης,
πὼς κάτω ἀπ' τ' ἄνθια τὸ νερό,—ἔτσι ἔψαλλε ἡ φωνή σου·
καὶ τώρα ἀκούω, ἀλλίμονο! τὸ παραμιλητό της,
τὰ δάχτυλά μου ἐμάτωσα χτυπώντας τὴ χορδή σου.

Τὸ ἡμερο τῆς πηγῆς νερό, πού ἡ λάμψι τὸ χαράζει,
τ'ὄχει τοῦ θέρους ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ πουλιὰ καθρέφτη·
μὰ ἔχει πιὸ ὑπέροχη ὁμορφιά, ὦ Λύρα, αὐτὸ πού στάζει
καὶ τρώει, 'στὴ μαύρη τὴ σπιλιά, τὴν πέτρα, καθὼς πέφτει.

II

Ἄ, τὸ καλάμι εἶναι γλυκὸ ν' ἀκοῦς πὺν ἀναστενάξει,
μαζὶ μὲ τ' ἄλλα, σὲ φαιδρὸ λαγγάδι, φῶς γεματὸ
γέρνει θωριά στοχαστικὰ ἔστις συμφωνίες πὺν βγάξει
ἀπ' τὸν δρυμῶνα ὀλόβαθα, ὁ ἄγριος Βοριάς 'κεῖ κάτω.

Μὰ ἀπ' τὰ καλάμια, ἀπ' τὸν δρυμό, τί μάταιος ἦχος βγαίνει
ἔστου ἔρημου δέντρου τῆ φωνή, πὺν ἀκούγεται ἀπὸ πέρα,
ὅταν, ἔστην ἐρημιά πὺν τὸ μυστήριον κατεβαίνει,
κλαίη, κάτω ἀπ' τὸν προμνητῆ τῆς νύχτας τὸν ἀγέρα !

III

Ἐσὺ, ἕτης πλάσης πού σκορπᾶς τὰ πένθη ἔλεημοσύνη,
κι' ἀφήνεις γιὰ ἄλλη σου ἀδερφή τὴ λάμψι νὰ φαιδρύνῃ,
κόρη τῆς μαύρης χειμωνιάς, κι' ἂν εἶναι νὰ γενῆς
χλωμοῦ θανάτου στόλισμα, γιὰ ἀγάπης φωτεινῆς,

βιολέττα θαλασσιά, ἡ ψυχὴ μου, ὡς τόσο, σὲ λατρεύει,
πὺρ ἀνώφελα τῶν πόθων τῆς τίς στάχτες ἀναδεύει·
τὰ κρῖνα εἰν' ἀκατάδεχτα, τὰ ῥόδα ὄλο φωτιά,
καὶ χάνεται γιὰ μιὰ ἡδονὴν ἢ πρόστυχη ἢ μυρτιά.

IV

Ῥόδο ἀκατάδεχτο, ἔχω πεῖ λόγια πικρὰ γιὰ σένα·
ἂν εἶναι ἡ λάμψη σου φωτιά, ῥόδο, ὅμως πάλι ξέρεις
ἔστο κρύσταλλό σου ἀπόμονο, σέ στέφανα δεμένα,
καθὼς ἔστα μάτια, τὴ χαρὰ καὶ ἔστην καρδιά νὰ φέρης.

Στὸν τοῖχο πύλης γοτθικῆς ἀντίκρου, κάποια μέρα,
(πλασιώμουν τότε ἔστα χωριὰ τὰ βορεινὰ, ἐκεῖ κάτω),
φανταστικὸ καὶ κάτωχο νὰ φρίσσης ἔτὸν ἀγέρα
σὲ εἶχα ἀντικρύσει, ἀπὸ βροχὴ καὶ θάνατο γεματὸ.

V

Δὲν εἶναι τώρα τὸ γλαυκόν, ἐκεῖ ποῦ ὁ νοῦς μου φτάνει·
σ' ἐσέ, βοσκοτόπε ὄρεινέ, σ' ἐσέ ἔχει φτερουγίσει·
κι', ἄντις γιὰ ῥόδου πέταλα καὶ γιὰ λευκὸ στεφάνι,
κάλλιο τὸ πένθος σου ἀγαπῶ καὶ τ' ἀγριοκυπαρίσσι.

᾽Ω ῥάχι, ὁ ζέφυρος γιὰ νὰ λικνίσῃ δὲν ταιριάζει
τὴν κουρασμένη δορμὴ μὲ τὸν χαμένο ἥρωισμό της,
παρὰ ὁ νοτιᾶς, ἔστ' αὐτὰ μαῦρα σου τὰ νῶτα ὅταν στενάξῃ,
ποῦ ἦθελα, ἐκεῖ, νὰ ὄνειρευτῶ, τῆς χειμωνιάς δεσμώτης.

VI

Δρύες μαύρες, μυστηριακές, ξουμάνι 'ς τὴ Γκρεσίνη,
μέσα στὸ βάραθρο ἄφθονες καὶ 'ς τὸ ἀψηλὸ βουνό,
εἶδα τὴν αὖρα ὀλόφεγγα τὰ κλώνια σου νὰ σείνη,
ποῦ μὲ τίς λάμπεις του, κινοῦν γλυκὰ τὸν οὐρανό.

Ἄ, μὲς 'τὴ χειμωνιά, σὲ μιὰ νυχτιὰ τρικυμισμένη,
'ς τὴ μουσικὴ συμφωνία κοράκι ὅταν θρηνηῖ
καὶ 'ς τὴν ἀγέρωχη ὄψι σας ἡ ἀστραπὴ διαβαίνει
πόσην θὲ νᾶχετε ὁμορφιά, ὦ δέντρα, πιὸ τρανή!

VII

Τις μάταιες ἔννοιες, τις χυδαῖες τις πλήξεις νὰ ξεφλήσω
τῆς πολιτείας, ἄς δύνομουν!, τὴν ὕπαρξί μου πάλι
τὰ δάση, ὀλόδροσα ἄσυλα, ξανὰ νὰ συναντήσω
ἢ σὲ ἤμερο, γεμᾶτο φῶς μιᾶς λίμνης ἀρογαλί!

Μὰ ἴστις ἀκτές σου, πιότερο, νὰ ὄνειρευτῶ, μὲ νοιάζει,
θάλασσα, λίκνο ἠδονικὸ τῆς νειότης μου τῆς πρώτης,
ὁ ἄγιος ὁ γλάρος σου θ' ἀκούω σιμά μου νὰ στενάξῃ.
θὰ μοῦ δροσίση ἢ ἄχνη σου τὰ μάτια, ἀπ' τὸν ἀφρό της.

Γιατὶ ἀπ' τὴν πρώιμη χειμωνιά νὰ ξαφνιαστῶ; τοῦ Ἀπρίλη
τὰ δῶρα του ὅλα ὡς τὸ στερνό, τοῦ τᾶχω σπαταλήσει,
δίχως τὸ φθινοπωρινὸ νὰ δρέψω τὸ σταφύλι,
κι' ἄλλοι τὰ πλούσια μου σπαρτὰ μου τᾶχουν συγκομίσει.

VIII

Τὰ κλώνια ἀψιδωτά, καθὼς ἡ ἀνοιξι πάει νὰ πάρῃ,
ἔστὸν τοῖχο οἱ βάτοι, κ' ἡ βοσκή μὲ τὸν παχὺ τὸ βῶλο,
τῶν μουλαριῶν τ' ἀπόδρομα, τοῦ ἀγρότη τὸ ζευγάρι,
ποὺ τ' ὀδηγεῖ γιὰ τ' ὄργωμα, κ' ἡ νύχτα ἀπὰ ἔστὸ μῶλο,

ποὺ τὸ φανάρι ὑψώνεται, ἔστην προκυμαία ἀναμμένο,
τοῦ κύματος ὃ ὀρίζοντας, μόλις ποὺ ἡ αὐγὴ ἔχει σκάσει,—
ὦ Πολιτεία, καὶ τί μ' αὐτό; ἔστη πάχνη σου, ἀγασσίνω
τῇ θάλασσα καὶ τὸ βουνό, τοὺς κάμπους καὶ τὰ δάση.

ΙΧ

Ἄερίνε οὐρανέ, πού ἀχνή μιὰ λάμπι κυματώνει,
κόλποι, πού ζώνει δλόγυρα τὸ ἀγνὸ μπριλλάντι πλήσια,
καπνέ, πού ἡ στέγη ἡ ἀχύρινη ἀσάλευτον σηκώνει,
σὲ παραπέτασμα γλαυκὸ κομμένα, κυπαρίσσια,

Ἐλιές τοῦ Κηφισσοῦ, πού μὲς ἔστὰ μουσικά σας φύλλα
τοῦ Σοφοκλῆ τὸ πνεῦμα μὲ τὸν ἄνεμο σαλεύει,
στῆλες, ναοί, πού, μ' ὄλη σας τῆς μοίρας τῆ μαυρίλα,
τὸ μέλλον ὄλο μοναχὰ ἀπ' τὶς κρύπτες σας θ' ἀνέβη,

Πάρνη, Ὑμηττέ, πού, διώχνοντας, ὦ ἦρωα, τὰ σκοτάδια,
κρατᾶς τὴ μέρα μιὰ στιγμή ἔστὰ πύρινά σου νῶτα,
ἔρειπια, ἀκτές, ὀρίζοντες, δέντρα, βουνά, σημάδια,
σᾶν σᾶς ξανάειδα, λιὸ πολὺ σᾶς ἀγαπῶ ἀπὸ πρῶτα.

X

Ἦ χεῖμαρσε ἄγριε, ὦ Κηφισέ, φαιδρὴ ἢ ψυχὴ μου μένει
Ἐστὴ λάμπσι ἀφότου ἀντίκρυσσα τὴν ὄχθη σου λουσμένη
ἀκόμα, μέσα ἔστὴ στεγνὴ τὴν κόιτη σου, τ' ἀχνάρι
φυλᾶς, πὸ εἶχε τὸ κῦμα σου καὶ τῆς στροφῆς του ἡ χάρι.

XI

Σ' αὐτὴν τὴν ὄψιμη ἀνοιξι, ποὺ τρέμετε ἔζτο φράχτη
λάμπι ὀλοπράσινη, κλωνιά,
ἔστους ἔρασιές μου πάει ὁ νοῦς, μου πάει ὁ νοῦς ἔτῃ στάχτη
καὶ ἔζτων νεκρῶν τὴ λησμονιά.

Τῆς πόλης δένδρα, ὡς σήμερα πόσες χρονιές μαζί σας
μὲ κρύφια ἐμίλησα φωνή,
πόσους χειμῶνες, κίτρινη καὶ ξέφυλλη, ἡ στολή σας
κάτω ἀπ' τὸ βῆμα μου θρηνεῖ.

XII

Γέλασ' ὁ Ἀπρίλης, πιδ γλυκὰ τῆς Μοίρας σφίγγει τώρα
 τ' ἄγριο τὸ βρόχι, τὸ δριμύ'
 κι' ὅπως τὰ φύλλα τὰ χλωρὰ 'στὸν κῆπο, αὐτὴν τὴν ὥρα
 φαιδροὶ γυροῦνε στοχασμοί.

Τάχα ἀπ' τὸ μέλι τώρα πιά, 'στὸ τέλος, θ' ἀπομείνη,
 μαύρη ζωή, ἢ στερνὴ σταλιά;
 ὦ ἀλλοίμονο! δὲν εἴμαστε, — ἂν εἶν' αὐτὸ ὅλη' ἡ ὁδόνη, —
 φίλοι, ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλιά;

XIII

Καὶ σεῖς θ' ἀνθίσετε, βραγιᾶς χλωρῆς, ἀφοῦ λυγίζουν
παντοῦ, γερετὰ σὲ τόξου σχῆμα,
κί' ἀπ' τῆ βοή τους τὰ παλιὰ νεκροταφεῖα γεμίζουν
τὰ δένδρα, πού φρουροῦν τὸ μνημα;

Ντύσετε πράσινο ἀπαλό, δένδρα, τὸ ἀδρὸ κλωνάρι:
ἡ μισητὴ νοτιᾶ ἂν ζυγώση,
χρυσάφι θέλει ἀπ' τὰ νεκρὰ τὰ φύλλα σας νὰ πάρη
τὰ κάλλη της νὰ ξανανειώση.

XIV

Κι' ἄντρεϊος Παλίνορος, ὁ ἀρχαῖος τοῦ Αἰνεῖα ὁ κυβερνήτης,
 πού ἄξια καὶ γνωστικῶς ὠδηγοῦσε,
τῆς μοίρας δὲν τῆς ξέφυγε, πού ἀπὸ τῆ δύναμί της
 νὰ γλύτωνε δὲ θὰ μποροῦσε.

Καταραμένη ἀνάπαυσι,—τοῦ μίσους ὄπλο—ἐφάνη
 τὰ μάτια του νὰ ξεπλανέση,
κι' ἔτσι ἀφανίστηκε ὁ φτωχὸς ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι,
 'στὸ κυρτὸ κῦμα πού εἶχε πέσει.

Κι' ἐγώ, πού ὁ Πίνδος καὶ οἱ ἐννιά μαζί ἀδερφὸς μου βγάζουν
 κάθε μου εὐχὴ στεφανωμένη,
ὅταν χτυπῶ 'στὸν οὐρανό, πρέπει μ' ἐμὲ νὰ μοιάζουν
 οἱ πλέον ἐγκαταλειμμένοι;

XV

Πνεῦμα πανούργο, πού ἄσφαλτα τὸ χέρι μου προσιάζεις
καὶ ἔστῃ χορδὴ τὴν ἠχερὴ τὸ κυβερνάς,
ὦ λατρεμμένη δύναμι, πού τὸ φτωχὸ σαρκάζεις
τὸ λογικὸ μου πού καταφρονᾷς,

μὴν ἀποκάμης ἔστις ζωῆς τοὺς ζόφους νὰ ξαστράψης
καὶ ἔτ᾽ὰ κλωθογυρίσματα τὰ σκοτεινά,
καὶ μέσα ἀπ' τὴ νεκρώσιμη σκιὰ νὰ ξεκολάψης
τ' ἄνθη, πού εἶν' ἀπ' τὸ φῶς πιὸ φωτεινά!

XVI

Νερό άνοιξιάτικο, βροχή γλυκειά κι' άρμονισμένη,
σαν ένα αυλάκι, που κυλάει και πάει, 'στὰ χόρτα χάμου,
σαν του ποτιστηριου' ο ήχος 'στη χλόη τή μουσκεμένη,
πως μες 'στο άνάριο δίχτι σου σκλαβώνεις τήν καρδιά μου !

Στο τζάμι, ή κάλλιο, 'στη σκέπη τών δρόμων, που η' υρα στέγη,
ποιά σ' έστειλε 'στη θλίψη μου, ω ποιά ευτυχία κρυμμένη,
για να σμειχτής ; κ' ή στάλα σου τί να μου γλυκολέγη ;
ποιό γ' άναι άρχαίο παράπονο κι' άνάμνησι χαμένη ;

XVII

**Κισσέ, με πόσην ὠμορφιά βουκολική ντυμένα
τὰ ἐρείπια τῶν μνημείων τυλίγεις !
Καὶ ᾽στὸ πλατάνι σ' ἀγαπῶ τ' ἀρχαῖο, ποῦ ἔχεις δεμένα
καὶ ᾽στὴν ἀγκάλῃ σου τὸ πνίγεις·**

**μὰ κάλλιο, ὦ σκυθρωπὲ κισσέ, ἀπὸ μιᾶ πηγῆ σοῦ μοιάζει
τὰ μαῦρα νὰ κρεμᾶς τὰ κλώνια·
θλιμμένο ἀφήνεις τὸ νερὸ νὰ ῥέῃ καὶ νὰ σταλάξῃ
᾽στὴ στέρνα, ποῦ ἔφαγαν τὰ χρόνια.**

XVIII

Νέφη, πού ἡ μέρα σήμερα γλυκειά σᾶς ἀγκαλιάζει,
πάνω ἀπ' τοὺς κάμπους, πού ἄμεστο τὸ στάχυ τοὺς σκεπάζει,
πού 'στὸ μονότονο γλαυκὸ προβάλλετε ἕνα-ἕνα,
καθὼς παννιά, 'στῶν θαλασσῶν τὴ νηνεμία χαμένα,

ἔσᾶς, πού ἀπ' τὸν ὀρίζοντα θὰ κατεβῆτε τώρα,
τὴ μαύρη πέρνοντας θωριά, πού ἔχει σ' ἄν φτάνῃ ἡ μπόρα,
ἔσᾶς, διαβάτες τοῦ κενοῦ, ἡ καρδιά μου συντροφεύει,
καρδιά πού εἶν' ὅμοια σας, χωρὶς κανεὶς νὰ τὴ μαντεύῃ.

XIX

Δῶρα, πού ἡ Μοῦσα, ἀλλοίμονο!, δὲν μοῦ τ' ἄρνιέται ὡς τώρα,
στῖχοι μου, σ' ἄλλα χροῖνα
τ' ἄνθος ἔσιον κῆπο μου εἴσαστε, πού ἀνοίγει, ὦρα τὴν ὦρα,
καὶ τὸ πουλὶ ἔστα κλώνια'

τὸ αὐλάκι, πού ἥλιος χαρωπός, κρατῶντας τὸ καθρέφτη,
φαιδρύνει τὴ θωριά του·
καὶ τώρα! εἴσαστε, ὦ στῖχοι μου, τὸ αἶμα, πού μαῦρο πέφτει
ἀπὸ πληγὴ θανάτου.

Μούσα, ἀπ' τις μαύρες ὥρες μου νὰ ὑφαίνης πῶς γνωρίζεις
μιὰ ἡμέρα, ἔσσύ, τριανταφυλλένια ;
μ' ἓνα ξεχόρδιστο ὄργανο 'στὰ σειστρα νὰ τονίξης
μιὰν ἀρμονία σου κρυσταλλένια ;

'Αλήθεια, ἀκόμα νὰ μπορῶ 'στὸν Πίνδο σου—ποιὸς ξέρει !—
τάχα ἓνα δρόμο ν' αὐλακώσω ;
τὴν ἱερὴ τὴ δάφνη σου, μ' αὐτὸ τὸ ἀνόσιο χέρι
τάχα μπορῶ νὰ ξεριζώσω ;

ΣΣΣ

᾿Ω λύρα, ἄς μὴν ἀφήσωμε τῇ στάχτη νὰ μᾶς κρύψη
σᾶν μὲ φερέτρον χῶμα !

Σ' τὰ πράσινα σὲ 'στόλισα : λόγια γεμάτα θλίψη
ν' ἀκούω δὲ θέλω ἀκόμα.

Μὰ ὄχι!, μιὰ ὀδύνη ἀνόθευτη τὸν θλιβερὸ σκοπὸ της,
ὦ λύρα μου, ἄς σηκώνη·

δὲν εἶσ' ἡ ἀλκυνόνα, πού, ἀλαφρά, μὲ τὸ παράπονό της,
τὰ κύματα μερώνει ;

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

A

Θέρος, τὰ δῶρα πού ἔφερνεν ἡ ἡδονικιά σου ἡ ὥρα,
σὰν τ' ἀνοιξιάτικα, ἄφηκαν τὰ θέλητρά τους πίσω·
χαῖρε, ἀπαλὸ φθινόπωρο· τὴ θύρα ἀνοίγω τώρα,
πού ἦρθε νὰ κρούσῃ ἡ χειμωνιά, χωρὶς ν' ἀντιμιλήσω.

Στὸ ἀρχαῖο τὸ δάσος ὁ ἄνεμος σωριάζει καὶ ἡ ἀξίνη
χάμου ἔστὰ πόδια τοῦ δεντροῦ, τὰ κλώνια του σπαρμένα·
κι' ἀνάμεσα ἔστ' ἀνθρώπινα, μιᾶς μοίρας δικαιοσύνη
φιλίες καὶ δόξες κ' ἔρωτες χτυπᾷ κι' αὐτὴ, ἕνα-ἕνα. . .

Ἔτσι ἔστην αὔρα δλόγλυκα τὸ φύλλο δὲ στενάζει,
σᾶν τὸ κλαδί, πού σπάει, χωρὶς καὶ νὰ παραπονιέται,
κι, ὅταν τῆς λύρας ἡ χορδὴ τὸν πόνο ἀκοῦς νὰ στάξει,
οἱ ἄλλοι σκοποὶ δὲν εἶναι πιά παρὰ μιὰ ἡχώ, πού σβειέται.

Μαύρη, κατάρατη ζωὴ, μέρες πού θραύει ἡ ὀδύνη,
ἀκόμα, ἀλήθεια, σᾶς περνῶ, μὰ ἔχει ἡ καρδιά μου σπάσει·
κι, ἂν εἶναι ἡ λάμψη πιότερη, μὰ εἶναι γιατί ἔτσι σβύνει
ἡ σκοτεινὴ καὶ θεία φωτιά, πού μ' εἶχεν ἀγκαλιάσει.

II

Στοχάζομαι, κάθε φορά που ή πληξι με προφταίνει,
κάθε φορά όταν πίσω στρέφη,
τά ωχρά τά θαλασσοκρίνα, που ή άμμουδιά τά άξάινει,
κ' ή άχνη άπ' τόν άφροδ τά θρέφει·

τις βάρκες, που παραπονιώνται, ή θύελλα σά στενάζή
τήν ώρα που τις μαστιγώνει,
τόν κάβο τόν άφρόλουστο, τό γλάρο που άγρια κράζει,
καθώς 'ς τό κωμα χαμηλώνει.

III

Νά, ποῦεμαι μόνος μιὰ φορά, καθὼς ἤρωστοῦσα, ἀλήθεια!
Οἱ μέρες τώρα ἔχουν τελειώσει
κι' ἀπ' τὶς παλιές ἀγάπες μου, ποῦ εἶχες σηκώσεις πλήθεια,
καμμιά πιά δὲ θὰ μὲ σπλαβώση.

Ἄ, τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες, τὴν ἀγρία παραζάλη
ποῦ ἄτιμα μ' εἶχες παγιδέψει,
καιρὸ τῆς λύρας μου οἱ χορδὲς λὲς καὶ μοῦ τᾶχαν ψάλλει,
καιρὸ μοῦ τᾶχαν προφητέψει.

Στοῦ πόνου σου τὸν ἄνεμο, εἶσαι ὅπως πάει καὶ φέρνει
τὸ ἄχυρο ὁ ἀγέρας ἔστην πνοή του
μὰ ἐγὼ θαρρῶ πὼς ἕνας φταίει : ὅποιον τὸν συνεπαίρνει
ἐναντία πρὸς τὴ θέλησί του.

IV

Μὲ τις φωτιές της τῆ νυχτιά ἡ ὠραία ἀστραπὴ ἐφώτουσε,
ἔστὸ τζάμι ἐβούιζε ἀκράτητη ἡ μπόρα τοῦ χειμῶνα,
ἀνάμεσό μας ἡ ὥρα, μὲς ἔστην ἀγωνία, γλυστροῦσε,
κ' ἦμουν παρόμοιος, πλάγι σου, μὲ σκοτεινὴν εἰκόνα.

Μὲς ἔστης κλαμμένης σου φωνῆς ἔλκνιζοσουν τὸν τόνο,
μὰ τὸ διπλὸ τὸ σφάλμα μας τολμοῦσα νὰ μετρήσω,
καὶ ἔστην καρδιά μου ἀπόμενε φριχτὴ σὰν πίσσα μόνο
ὄλο τὸ φέγγος, πὺν ἀφηκάν τ' ἀρχαῖα μας χρόνια πίσω.

Στὸ σιδερένιο του ὁ οὐρανὸς τὸ χέρι ἄς μὲ σφαλίσω,
κ' ἄς μάχεται μὲ τὸ ἄπιστο ἢ ψυχὴ σου πεπρωμένο·
ἐγὼ, δὲ φεύγω! κ' ὁ πικρὸς χειμῶνας κ' ἂν μὲ κλείσῃ,
τὰ χελιδόνι δὲ θὰ μοιάσω τὸ ξενιτεμένο.

V

Ὡ κυπαρίσσια ἀσάλευτα, σᾶς βλέπω στηλωμένα
πάντα, ἴστην ἄγριαν ἀντηλιά,
ἴμπρὸς ἴστὸν λευκὸ μανδρότοιχο, μὲς ἴστὸ γλαυκὸ γραμμένα,
ἴστην ἄκρη ἴστην ἀκρογιαλιά.

Κι' ἐγὼ ἔτσι τοὺς νεירוὺς φρουρῶ. Ψυχὴ μου, ἄφωτο βύθος,
ἔχεις τὴ μαύρη τους μορφή.
Μὰ ἔξω ἀπ'τὴ Μοῖρα, ἀπ'τῶν δεινῶν δερμάω μακρυατὸ πλῆθος,
σᾶν τὴ δικιά σας τὴν κορφή.

VI

Σήκω ψυχή μου· τ' ἄμετρα μὲ τὸ χρυσὸ τὸ χρῶμα
τὰ βέλη, σοῦ κρατοῦν ξανὰ καρτέρι·
σήκω ξανά· ἡ φριχτὴ Ἀθηνᾶ νὰ κρούη τὴ λύρα ἀκόμα
χρωστᾶ, μαζί μὲ τὸ δικό μου χέρι.

Τὸ δέντρο, ποῦ εἶναι ὄλο καρπός, δὲ βορριάς, ποῦ τὸν ραντίζει,
καὶ τοῦ θανάτου ἡ εἰκόνα ἢ γλωμισασμένη
ἔστην ὄψι φίλου, ἢ προδοσία, ποῦ ξέρει νὰ λικνίζη
τὴν ὀποψία τὴν ἀποκοιμισμένη,

ἔστο μῶλο ὁ φάρος, ἔστη γραμμὴ τοῦ ὁρίζοντα τὸ ἀστέρι,
τὸ κύπελλο, ἀπὸ κρύσταλλο φτιαγμένο,
ποῦ πίσω ἀπὸ τὸν ὄμο μου, βαστώντας το ἔσιδ' ἄκρι,
τὸ τίναξα, κρασί ξεχειλισμένο,

καὶ κάθε μιὰ ἀπ' τὶς μέρες μου, παρόμοιες τὸ πεσμένο
λουλοῦδι μέσα ἔστ' οὗ νεροῦ δίνη :
μὲς ἔστο γραφτὸ μου νὰ σταθῆ μπορεῖ, τὸ πεπρωμένο
μπορεῖ καμμιὰ ἐλπίδα ἢ καμμιὰ ὀδύνη ;

VII

Τὸ ἀγέρωχο τὸ ῥόδο τί νὰ νοιάξη
ὁ ἄνεμος, πὺν ᾽στὴ χλόη τ᾽οχει τινάξει ;
κι' ἕναν ἀητὸ φωτοπεριχυμένο
τὸ βόλι, πὺν τὸν ῥίχνει ματωμένο ;
Τί εἶναι καὶ γιὰ τῆς λύρας μου τὸ στόμα
τὰ πιὸ ἀνόσια παραμιλητά,
καὶ τὴ ζωὴ μου τί τὴ μέλλει ἀκόμα
πὺν πῆρε ἔτσι καὶ νὰ ξεπετᾶ ;

ΥΙΙΙ

Νὰ φύγετε, ἔγνοιες, τῶρα εὐθύς, κι' οἱ στοχασμοὶ οἱ πικροί,
 νὰ φύγετε, κακίες καὶ τύψι
 κι' οἱ ἀναμνήσεις, πού, καθὼς θὰ μ' ἔσφιγγαν νεκροί,
 τοὺς κρόταφούς μου ἔχετε θλίψει.

Δρομάκια ἀνθόσπαρτα, πηγές πού ἀχνίζουνε οἱ ἀτμοί,
 σπηλιὲς βαθειές, φωνές τοῦ ἀγέρα
 καὶ τῶν πουλιῶν, λάμπεις γόργές, πού σβνέστε ἕστη **στιγμῆ**
 κάτω ἀπὸ τ' ἄγρια δάση πέρα,

ζῶα, πεταλοῦδες, ἔντομα, μελλόνυμφη ὠμορφιά,
 πού μηρμυκιᾶς κι' ἀνατριχιάζεις,
 ὦ Πλάσι θεία κι' ἀσύγκριτη, μὴ μὲ ἀποδιώχνεις πιά,
 γιὰ ἐκέτη σου ἄς μὲ λογαριάξης !

IX

Δάση, φαιδρά θὲ νὰ σᾶς δῶ κάτω ἀπὸ ἠλέκτρου οὐράνια,
 ἢ ᾽στὸν ἄχνὸ πνιγμένα νὰ σᾶς κρύβῃ·
 ᾽στὸν κρύο Νοέμβρη θὰ σᾶς δῶ, γεμᾶτα περηφάνεια,
 ξέθωρα, ἀρρωστημένα νὰ σᾶς θλίβῃ.

Γιὰ μὲ ἡ ἀγάπη πιά σᾶ μιὰ πηγὴ δακρύων δὲ μοιάζει,
 πὺ ἐρρούφησα, χωρὶς νὰ μὲ κορέσῃ·
 τώρα μιὰ ψεύτικη φιλία σ' ἔγνοιες σωρὸ μὲ βάζει,
 κ' ἡ δόξα, ξέρω πὼς θὰ μὲ πλανέσῃ.

Κλείσ' τε μου, ὦ δάση, τὴν καρδιά, ᾽στὸν ἴσκιό ἀπ' τὶς πτυ-
 [χὲς σας·
 κ' ἡ Μοῦσα μου, ᾽τὴ γῶρα ἀναθρεμμένη,
 ᾽στὰ σκοτεινὰ τὰ μάτια της βμθειά, ἀπ' τὶς ὄμμορφιές σας
 τὴ θύμησί τους ἔχει φυλαγμένη.

X

Ὠραία σελήνη, ἀστραφτερή, μ' ἀρέσει νὰ σαλεύης
μὲς ἔστα κατάρτια, ἕνα σωρό, σ' ἀράθυμο ἀκρογιαλί·
καὶ μὲ τὸ φῶς σου, πιὸ γλυκὰ ὄνειρεύομαι, ἂν χαϊδεύης,
σὲ πάрко ἀρχαῖο, τὸ μάρμαρο, ποὺ πάω καὶ γέρονω ἀγάλι.

Μ' ἀρέσει ἡ λάμψη σου ἢ νωπὴ κ' ἢ χάρι ποὺ ἔχει σβήσει,
ἔστῃ λίμνη ἀπάνω, ἢ καὶ σὲ μιὰ ἄμμουδιὰν ἀσημωμένη,
μιὰ ἄπειρη νύχτα, ἔστων ἀγρό, καὶ ἔστο ἀκριβὸ Παρίσι
ἔστων καπνοδόχων τὶς κορφές, ἴστην ἕκρη ἀνεβασμένη.

ΧΙ

Στὸ νιόσκαφτο, καινούργιο κοιμητήρι,
πάνω σὲ κάποια πέτρα του ἔχω γείρει·
μέσα ἀπ' τὰ δέντρα ὁ θόρυβος σωπαίνει
τῶν πουλιῶν, γιατί ἡ νύχτα εἶναι φτασμένη.
Δίχως ζήλεια ἢ παράπονο μαζί σας,
βλέπω ἡ μέρα νὰ σβήνεται ἀντικρῶ,
'στὰ χώματα, πού σκόρπιοι εἶν' οἱ σταυροί σας,
ὦ χλωμοί, πού κοιμώσαστε, νεκροί.

XIII

ὦ ἔσού, ποῦ μὲς ἔστοῦ πόνου μου τὶς μέρες καὶ ἔστη λησμονιὰ
 μονάχη ἢ ὄψι σου χαράζει,
 —ἔτσι οὐρανὸς κατάστερος ἔστοῦ ποταμοῦ τῆ σκοτεινιά
 τὰ δλόχρυσά του τόξα σπάζει,—

ἀγαπημένη Ποίησις, ὦ σκέπασέ μου τὴν ψυχὴ
 μὲ κάτι, σὰν μὲ ἀνάγια ἀσπίδα·
 κ' ἄς γίνω ἢ φλόγα, τὸ νερό, τῆς τρικυμίας ἢ ταραχῆ,
 τὸ φύλλο ἄς γίνω, ἢ κληματίδα.

Δίχως ποτέ της νὰ νοιαστῆ μ' αὐτά, ποῦ τρέμουνε οἱ θνητοί,
 νὰ πρασινίζη καὶ ν' ἀξαινῆ
 σὰν μιὰ ἱερὴ βαλανιδιά ἢ ζωὴ μου, κ' ἔτσι ἄς ξεοδιστῆ,
 καθὼς μιὰ φλόγα φουντωμένη!

XIII

Ἔμοιασα ἐγὼ μὲ τοὺς νεκρούς, μιὰ βρύσι στερεωμένη,
τοῦ ὀρίζοντα τῆ σκοτεινιά,
τὸ ξέφυλλο ἄνθος, τὸ ξερὸ τὸ φύλλο ποὺ πεθαίνει,
χάμω ἔστη χλόη, σὲ μιὰ γωνιά·

Τὸ δένδρο, ποὺ γκρεμνίζουσε μέσα σὲ ἀχλόηστα δάση
γιὰ φέρετρο σ' ἕναν νεκρό,
τις καταχνιές τῆς χειμωνιάς, καὶ μέσα ἀπὸ τὴν πλάσι
ὄ,τι θλιμμένο καὶ πικρό.

Μὰ πλιότερο ὁ Ὀκεανὸς κάλλιο μ' ἐμὲ δὲ μοιάζει,
πού, ἀνθίζοντας παντοτεινά,
ἀφρῖζει, ἔμπρος ἔστις ἀμιμουδιᾶς τὸ μᾶκρο; καὶ στενάζει
κι' ἀφήνει ὁ χρόνος νὰ περναῖ;

XIV

Στὸν κάμπο τὸν ἀπέραντο, ἔστην αὔρα, ἔστων ἀγέρα,
 τὸ δένδρο στέκει, μέσ' ἔστη συλλογή·
 ἔρημο, καὶ τῆ φυλλωσιὰ ταράζει κάθε μέρα,
 τὸν ἴσκιό του σαλεύοντας ἔστη γῆ.

Τὸ πέταμά του τὸ πουλι ἔς αὐτὸ θὰ ξαποστάσῃ
 —κοράκια, ἀγριοπερίστερα χλωμά—
 τὸ τρώει λειχῆνα ἀκάματη· σφιχτὰ ἀπ' αὐτῆ ἔχουν πιάσει.
 τὰ δλέθρια τοῦ ἄρρωστου κισσοῦ δεσμά.

Τότες φορὲς ὁ κεραννὸς κ' ἦ Ὀστρια, σὰν φρενιάζῃ,
 τὴν ἀψηλὴ του τοῦαπασαν κορφή·
 μά, ἀξένοιαστο, καὶ τὸν θνητό, ποὺ τὸ χτυπᾷ, κυττάζει.
 μὲ μιὰ πικρὴ καὶ ὑπέροχη μορφῆ.

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

II

Λαλεῖ ἐκεῖ κάτω ὁ πετεινός. Τριγύρω μου χαράζει
μιὰ ἡσυχία μέρα ἀσθενική·

Ἔστις πόρτες καὶ ἔστοῦ φόρου ἐκεῖ τὸ ἀνώφλι, τρεμουλιάζει
στερνὴ μιὰ λάμψι ἐρημική.

Ὡ δευτερό μου λίκνο ἐσύ, Παρίσι, ὀλόγουρά μου .
κοιμᾶσαι, κ' ἔχω σηκωθῆ
κι' ἀκούω μὲς ἕστην ἀπέραντη, τὴν ἠχερὴ καρδιά μου
παλμὸν πνιγμένο καὶ βαθύ.

Τί εἶναι ; τί θέλει αὐτὴ ἡ καρδιά ; ζητάει, μ' ὅλη τὴ στάχτη
τοῦ χρόνου, μ' ὅλα τὰ δεινά,
νὰ ξανανθίσῃ, σὰν κλαρί, πὺ ντύνεται ἕστὸ φράχτη
μέσα σὲ φύλλα ἔαρινά ;

II

Μοῖρα, χρωστᾶς, ποῦ μοῦ ἔκλωσες τόσων δεινῶν τὸν ὄρμαθό,
μὰ χάρι, γὰ στερνὴ φορὰ :
σὲ μιᾶς βαρκούλας λικνισμὰ τὸν πόθο μου νὰ ὄνειρευθῶ
μέσ' ἔστῶν Διδύμων τὰ πυρὰ.

Μιὰ ποῦ ἡ Καλλιόπη κι' ὁ Παιάν, ἔστο θέλημά σου τὸ σκληρό,
θὰ μοῦ σκορποῦνε τὸν καῦμό,
τ' ἀποσταμένα μάτια μου ἄς λούση ὁ Ὁκεανὸς μ' ἀφρό,
ποῦ ἀπλώνει δίχως τελειωμό.

Κ' ἡ δάφνη ἀφοῦ μαραίνεται ἔστῶν δυὸ κροτάφων τὴ γωνιά,
κι' ὁ σπόρος πέφτει ἓνα σωρό,
γιὰ τὸ μοιραῖο μου μέτωπο πλέξε μου τώρα τὰ κλωνιά
θαλασσινὸ ἀπὸ κρῖνο, ὦχρό.

XIII

Ἦ ὦ Ὑμηττέ, ἱερὸ βουνό, ὦ ζωντανή θεότης,
θνητὴ φωνὴ ἔτσι δὲ θὰ φτάση,
μηδὲ κι' ἢ Ὅστρια, πὺν σκορπάει τὸν ἄγριο πανικό της
μὲς 'στὸ βαθύτερο ἅπ' τὰ δάση,

νὰ μοῦ λαλήση, ὅπως Ἐσὺ καὶ τῆς γραμμῆς σου ἡ χάρι,
πὺν γέρνει τὰ ἀπαλά σου νῶτα·
κι' ἀλήθεια, γὰ νὰ ἀφυγκραστῶ τὸν οὐρανό, εἶχα πάρει
τὴ γυνῶσι, ὅπως ποτὲς πιδό πρώτα.

Ἦ ἦρωα, ἐκεῖ 'ς τὶς ῥάχες σου ἡ μέρα πὺν πεθαίνει,
τὴν πιδό λαμπρὴν αὐγὴ σφραγίζει·
γιατί, σὰν ὄψιμος καρπός, φαιδρὴ, σ' ἔσε πεσμένη,
τοῦ ρουμπινιοῦ ἡ ψυχὴ στραγγίζει.

Κί' ὅμως δὲν εἶναι ἡ δολερὴ χαρὰ, ποῦ δὲ μὲ ἀφήνει,
γι' αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο χρῶμα·
εἶναι τῆς μπόρας ἡ σκιά, ποῦ ἀπὸ κακὸ σὲ ντύνει·
γι' αὐτὴν πιστὸς σοῦ μένω ἀκόμα·

τῆς φύσης μου ἂν ἀπάντησε τὸ νόημα σ' ἑσένα,
ὁ ἴσκιος μονάχα αὐτὸς τὸ ξέρει,
ἐκείνης, ποῦ τὴν ἔπαρσι τοῦ Φοίβου εἶχε φρασμένα
ἴστην παραζάλη νὰ τὴ φέρη.

IV

ὦ Σούνιο, ἀπὸ τὸν πιὸ ὤμορφο τὸν οὐρανὸ ἀπὸ κάτω,
 ὦ Σούνιο, ἀσύγκριτο ἀκρωτήρι,
 ἔστὸ πνεῦμα, ἐσύ, καὶ ἔστην ψυχὴ, σ' ὅ,τι ἀπὸ φῶς γεμάτο'
 τὸ λίκνο καὶ τὸ κοιμητήρι!

Πρῶτα, πιὸ νέος, ἄλλη φορὰ, καθὼς νικήτρα ἡ μέρα
 μέσα ἀπὸ τὴ σιαῖ ἀνεβαίνει,
 σὰ μιὰ σαῖτα ἡ ὄψι σου, μὲς ἔστην καρδιά μου, ὡς πέρα,
 τὴ δύναμι εἶχες πληγωμένη.

Ἄς ἔματοστάζῃ, αὐτὴ ἡ καρδιά! Καὶ σύ, θνητό μου μάτι,
 φύλαξε πάντα ἀσημωμένο,
 ἀπάνω ἀπ' τὰ σαπφείρινα τοῦ λευκοῦ πόντου πλάτι
 ἔναν ναὸν ἐρειπωμένο.

V

Ῥόδα, ἔστου δένδρου τὸν κορμὸ δεμένο δαχτυλίδι,
ἔστὸν τοῖχο-παραπέτασμά του,
ἔστην ἄκρη ἀπ' τῆ μαρμάρινη τῆ στέρνα ὠραῖο στολίδι,
ποὺ τὸ νερὸ πηδᾶ ἀπὸ κάτου,

θέλω γὰ πλέξω στέφανο μὲ τὰ δικὰ σας κάλλη,
νὰ βάλω γιὰ νὰ μοῦ στολίσῃ
ἔ' ὠχρό μου τὸ φθινόπωρο, σὰν νέος Ἀπρίλης πάλι,
τώρα, ἔστου θέρους μου τῆ δύσι.

VI

Νοιώθω, 'ςτὸ πείσμα τῶν δεινῶν, μιὰ ὄρμη, πὸν ὄλο πληθαίνει

μ' ὄληνε τῆς ψυχῆς μου τὴ νυχτιά·

ὄμοια ποτὲς 'ςτὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου δὲ θ' ἀξαιίνη
ἡ φλόγα ἀπάνω 'ςτὴ φωτιά.

'Αστεῖο ἐσὺ πνεῦμα τοῦ κακοῦ, φτωχὸ δυστυχισμένο,

πὸν ἡ βλάβη σοῦ δεσμεύει τὴ ζωή,

βλέπεις, νὰ σὲ κρατήσωμε μποροῦμε ὑποταγμένο

κι' ἐγώ, 'ςτὸ τέλος, κ' οἱ θεοί.

VII

Σοῦ μοιάζω, ἀξέννοιαστε καπνέ, ὦ συντροφιὰ ὑψωμένη,
τοῦ αἰθέρα, ἔστα ἕψη ἀπάνω τὰ πλατειά·
μονόστιγμη ἢ ζωὴ σου ἐσὲ'κι' ἐμένα ἀφανισμένη·
ὄμως κ' οἱ δυὸ μινούμε ἀπ' τὴ φωτιά.

Γιὰ νὰ βιασάη ὁ ἄνθρωπος, τὶς σιάχτες ἄς μαζώνη
ἔστα γόνατά του ἀνοίγοντας πληγὴ·
ἐμεῖς οἱ δυὸ, ἀσυντρόφευτοι, καπνέ, ἄς χαθοῦμε μόνοι,
δίχως ποτὲς νὰ στρέψωμε ἔστη γῆ.

VIII

Βαστάς τὸν πόνο καὶ γελᾷς μονάχα ἔμπρὸς ἴστη μοῖρα,
στὴν κάθε μιὰ της ἀναντρη πληγή·
μηδὲ ἐσὺ ξέρεις τὸ γιατί νὰ τραγουδᾷς, ἴστη λύρα
σκυμμένος, ἀπ' τὸ δαίλι ὡς τὴν αὐγή.

Ποιητή, ὁ βαρὺς σοφὸς θὰ πῆ πὼς παίζοντας μονάχα
περνᾷς, χωρὶς μιὰ ὠφέλεια νὰ φανῆ·
μὴν τὸν ἀκοῦς: ὁ Φοῖβος σου κ' ἡ Μοῦσα, ἀκόμα, τάχα,
δὲν ἔχουν πάντα κάποια καλλονή;

Ἄφηνε νὰ γεννιοῦνται ἐδῶ καὶ παρεκεῖ νὰ σβήθουν,
κ' οἱ ἀκέραιοι κ' οἱ κακοί, κάθε στιγμή,
ἀφοῦ ὅλα, κάτω ἐδῶ ἴστη γῆ δὲ ζοῦν, παρὰ ὡς νὰ γίνουν
μόνο γιὰ τὰ τραγούδια σου ἀφορμή.

IX

Στὰ περιβόλια κόψ' τε μου τὰ μύρτα, ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
κι' ἀπὸ τῆ Νίμη γιασεμί,
τῆς Λίλλης καὶ τοῦ Παρισιοῦ τὰ ξακουσμένα ἐκεῖνα
δόδα, τρυγῆστε ἕστη στιγμῇ.

Ἄπ' τὶς Μαρτίγκες τῆς γλαυκῆς συνάξ' τε τὸ γρασίδι
μὲς ἕστης λιμουύλας τὸ νερό·
πλέξ' τε στεφάνι, ὦ σύντροφοι, νὰ τῶχω γιὰ στολίδι
καὶ φυλαχτό μου ἀπ' τὸν καιρό.

ΧΙ

Τὸ δεῖλι ἐκεῖνο, ἔτσι βαρὺ,—ποιὸς νὰ τὸ λημονήσῃ!—
σὰν κάτι ἀπ' τὸ προμάντεμά μου νᾶχε πάρει,
πού, εἴκοσι χρόνια ξενητεία, κ' εἶχα ξανὰ ἀντικρύσει
ἔσένα, ὦ Θάλασσα τῶν θαλασσῶν καμάρι·

Μὲ παππαροῦνες καὶ γαλάζια ἀμάραντα δεμένη
τὸ χέρι μου ἀνθοδέσμη, ὦ θάλασσα, κρατοῦσε,
γιὰ νὰ τὴν ἔρριχνα, μὲ μιὰ ψυχὴ τυράνισμένη,
μέσα 'στὸ κῆμα σου ποῦ μοῦ μιλοῦσε.

XII

Ἐγώ, πού τόν Ἀπόλλωνα ἔστ' ἄκρια μου δάκτυλα κρατῶ,
περνῶ γιά μῦθος ἔστὸ κοινό:
γιὰ χρέος μοῦ τῶταξαν· καὶ χθὲς τὸ χρώσταγα, καὶ τὸ χρωστῶ,
κ' εἶναι ἓνα χρέος παντοτεινό.

XIII

Σὲ νοιώθω, μὲς ἔστὴ θερινὴ βραδυά, ἔστὰ βλέφαρά μου,
φεγγάρι, ἀστραφτερὸ φεγγάρι,
κι' ἀποστραγγίζει ἀπ' τὶς ψυχρὲς ἀχιτίδες σου ἡ καρδιά μου
τὴν κρύα κ' ἠδονικιά τους χάρι.

Μά, σὰν δὲν εἶσαι ἡ Ἄρτεμι, σὰν εἶσαι πεθαμμένη,
κάλιο ἔτσι μοῦ ὀδηγεῖς τὸ βῆμα
ἔστων Ἰσκιό ἢ καὶ ἔστω ἀκρόχειλο τοῦ τάφου,—αἶ,τίκι' ἂν βγαίνη
πρὸς τὴ ζωὴν ἢ πρὸς τὸ μνήμα!

XIV

Σὰν φεύγη μὲ τις πλάνες της κίτρινη ἡ μέρα γύρω
κ' ἡ ἑσπέρα πέφτει, ἀγάλι-ἀγάλι,
ἔστη θαλασσόπετρα, πὺν τρῶς, ὦ Ὁκεανὲ νὰ γείρω
θάρθῶ, νὰ ξαποστάσω πάλι.

Μυστήριο βόσκει μέσα μου, σὰν ἀπ' τὸ χόρτο πίσω
ἡ φλόγα* μὲ τὴ δύναμί μου
θὰ κίμω νὰ ξεπεταχῆ κι' ἔτσι ν' ἀντιμετρῶσω
μὲ τὰ στοιχεῖα καὶ τὴν ψυχὴ μου.

XV

Πῶς μ' ἔλυωσες, φθινόπωρο, κι' ἐσὸ μαζί, Παρίσι!
κ' ἡ πλήξι πόσο μὲ μαραίνει
μακρὰ ἀπ' τῶν κάμπων τὶς πτυχές, τὴ θάλασσα ποὺ φρίσσει,
κάτω ἀπ' τὸ ἄνεμο, ἀφρισμένη!

Μὰ ὅμως, Παρίσι, τί λογῆς, ποιὸ φίλτρο, ποιὸ βοτάνι
τὸ μῖσος σου θὰ μοῦ θελήσῃ;
Νοέμβρη, τὸ ξέρεις τὸ νεκρὸ, πὼς τὴν καρδιά μου φταίνει,
τὸ φύλλο σου, ν' ἀρωματίσῃ.

XVI

Πάνω ἔστα χεῖλη μου, ὦ φωνή, σ' ἀκούω, ἀπ' τὴν Κυρήνη,
—θνητὸς τὰ λόγια σου δὲν ξέρει—,
δέσμες νεράκι ἀπ' τὴ λαμπρὴ τῆς Κασταλίας τὴν κρήνη
μοῦ φεύγουν μέσα ἀπὸ τὸ χέρι.

Πιὸ πρῶτα, ὦ Μοῦσες, μοῦ ἤσαστε, μιὰ νειότη περασμένη,
ἕνα ποτὸ θέρμη γεμάτο·
τώρα, ἦ ψυχὴ μου, ὠραῖος νεκρός, πού, ἀπ' τ' ἄνθη σας
[κρυμμένη,
βαθεῖα τὴ θάφτετε ἀπὸ κάτω.

XVII

Τοῦ πόνου αὐτὸ τὸ κύπελλο, γλυκὰ ποῦ μὲ δροσίζει,
μέλι θαρρεῖς γλυκὸ γεμᾶτο,
ἀλήθεια, τὴν οὐσία τὴν πιδ γερὴ τοῦ τὴ δανεῖζει
αὐτὸς ὁ κόσμος ἐδῶ κάτω.

Εἶναι ἡ ζωὴ μας ὁ καπνός, κι' ὁ θάνατος σιὰ της·
κέρδη, κεφάλαια, λογαριάζει
μὰ πλάστιγγα· ἄς μετρήσωμε, νὰ βροῦμε τὰ ζυγὰ της
ποῖος ἀριθμὸς τὰ ἰσοζυγιάζει.

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τῶν ἀμπελιῶν ὁ θησαυρὸς κι' ὁ κῆπος, ἔστη γιορτὴ τους,
ἀλλοίμονο! ξεσποῦν ἀπὸ ἠδονῆ·
ὅμοια τοῦ ἀγροῦ καὶ τῶν δασῶν οἱ ἀνθοί, κι' ἀπ' τὴν κορφὴ τους
ὑψώνει ὁ ἀγέρας τὴ φωνή.

Μὰ ἐσύ, τρισεύγενε Ὁκεανέ, μὰ ἐσύ, κι' ἄς μὴ σὲ σκιάζῃ
ἡ ὀρμὴ μιᾶς θύελλας σκοτεινῆς,
μονάχα ἐσὺ στοχάζεσαι γνήσια, καθὼς σοῦ μοιάζει,
ὄταν στενάξῃς καὶ θρηνηῖς.

II

Πανάρχαια ἡ βάλανιδιὰ τοὺς οὐρανοὺς ἀγγίζει.
Πόσο σᾶς ἔχω πιότερο ἀγαπήσει
ὦ καστανιές, πού τῶν φανῶν τὸ ράμφος σᾶς φωτίζει,
μιὰ ἐσπέρα βροχερὴ μὲς 'στὸ Παρίσι.

Μάταια ὕμνεϊ, μεστώνοντας τὰ ἀπέραντα κλαδιὰ της,
τὴ νειότη ἢ τὴν αὐγοῦλα πού προβαίνει.
Μὰ ἡ ὄψι σας, πού τὰ πικρὰ διαβάζω μυστικά της,
στέκεται πιδ ψηλὰ ἀπ' τὴν Εἴμαρμένη.

XIII

Σὰν τρέχη ἴστο ἔργο του ὁ θνητός, γεμᾶτο καταφρόνια,
ἴστην πολιτεία τῆ λατρευτῆ μου,
φύσημα ὑγρό, φθινόπωρο, σκόρπα νεκρὰ τὰ κλώνια,
μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ τὴν ψυχὴ μου.

Στὴν αὔρα,—ποὺ ἡ παλέττα σου, φθινόπωρο, ἔχει ἀφήσει
μιὰ πάχνη ἀνάρια—, ἄς ἀρμενίζη,
κι' ἀντίκρυ, γὰρ νὰ ὄνειρευτῆ, ἡ ψυχὴ μου ἄς ἀκκουμπήσῃ
ἴστη στέρνα ποὺ σὲ καθρεφτίζει.

IV

Ἄκόμα ἔστο λιθόστρωτο τὸ βραδινὸ μου βῆμα ἠχεῖ·
βλέπεις, Παρίσι, νὰ νυχτοπορῶ,
κι' ὅταν ἀκούω, μὲς ἔτησινὰ τοῦ ὄρθρου, νὰ φέρουν οἱ **τροχοὶ**
τὸ καρροτσάκι μὲ τὸν κηπουρό.

ὦ ἔσύ, τραγοῦδι ἔστο σφυρί, καὶ χαμογέλιο ἔστο λυγμό,
κοιμάμενο Παρίσι, σκοτεινό,
ὦ, νᾶγερνα ἔστο κῆμα πλάϊ σὲ φύκια στρωῶμα, ἔχω **καῦμό**,
σὰ βγαίνῃ ὁ Ἕσπερος ἔστον οὐρανό!

V

Γωνιές, πού οι νύχτες μου αγαπούν, νωθρές, μιὰ-μιὰ, δλοένα
νά φεύγουν, πύλη λατρευτή
τοῦ Παρισιοῦ μου, τώρα πιά τὰ φύλλα πεθαμμένα
τὰ πέρνει ἡ ὄστρια ἢ δυνατή.

Σὲ λίγο, κάτωθε ἀπ' τὸ φῶς ἔστῃ λάμπα, ἢ ἔστῃ φωτιά μου
μ' αὐτὸ τὸ ἀνταύγασμα τὸ ὠχρό,
θ' ἀφυγκραστῶ, στοχαστικά, τὰ ὑγρά παράθυρά μου
νά κρούῃ τοῦ χρόνου τὸ φτερό.

Κι' ἐγώ, πού ἀγάπες, ἡδονές, φιλίες, μ' ἔχουν ἀφήσει,
μὲ τοῦ τσιγάρου τὸν καπνὸ
θέλω ὅμοια ἔτσι νὰ τὸ χαρῶ κι' ἔτσι νὰ μὲ λικνίσῃ
ἓνα φθινόπωρο στερνό.

VI

Τάχα τοῦ ἀφροῦ μὴ μοῦλειψε, τάχα τοῦ ἀνέμου ἢ φρίκη
καὶ τὸ μυστήριον, κ' ἡ θροοῦσα ἐρείκη,
γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὸ ἐγκώμιον, βγαλμένο ἀπ' τὴν καρδιά,
τρεμουλιαστὴ κι' ἐρημικὰ βραδυά ;

Τὰ τζάμια μου ν' ἀνοίξω ἀρκεῖ, τὴν πόλιν ὅταν κοιμίζουσαν
μέσα τους, τὰ παννιά σου, ποὺ ἀνεμίζουσαν :
καθὼς ἀπάνω ἀπὸ τρανὸ ποτάμι, χύνεσαι πλατεία
ἔστην ὑπαρξί μου, ὦ ἀπόρρητη νυχτιά !

VII

Οἱ στοχασμοί μου, πὺν ἔφερε μᾶς μοίρας ἡ μαυρίλα,
ἔτὸν νοῦ σᾶν πηγαινόρχωνται ὀλοένα,
τοῦ ἀνέμου ἀκούω τὴν ταραχὴ ἔτὰ πληγωμένα φύλλα,
πὺν κρύβουν τὸ λιθόστρωτο, ἕνα ἕνα.

Στὰ πλανεμμένα ἀπ' τὸν γλυκὸ τὸ ζέφυρο κλωνάρια,
φθινόπωρον ὄλο καπνιὲς διαβαίνεις,
καὶ μὲς ἔτὸ παραμιλητὸ κι' ἐγὼ διαλυέμαι ἀνάργια
τῆς καρδιάς μου, παρόμοια γυμνωμένης.

VIII

Ἵραϊο, κλωσμένη σου ἡ ζωὴ ἀπ' τὴ δικιά σου μοῖρα,
ἔννοια γλυκεῖα ἔστιν Κύπριδα, ὦ ῥόδο, καὶ ἔστι λύρα,
ὁ κήπος γιὰ στολίδι του ν' ἀνοίξης σὲ προσμένει
καὶ νὰ χορτάσης μὲ ἄρωμα τὸ φῶς πὺν σὲ ἀνασαίνει.

Κι' ἀφοῦ ἔτσι πρέπει, κ' ἡ ἀνοιξὶ ἔστὸ τέλος νὰ περάσῃ,
τὰ μαλακά σου πέταλα ἢ σκουριὰ ὄν θὰ σκεπάσῃ,
καὶ τὴν καρδιά σου ἔστι βροχὴ καὶ ἔστις νοτιῆς ἀφήσῃ,
ἡδονικὰ τὸ θάνατο λουλουδι θὰ στραγγίσῃς.

ΙΧ

Τίποτα ἔμένα, οὐδὲ ἡ τιμὴ τῆς δάφνης μὲ πικραίνει,
—χρέος, πὺν δὲ μ' ἔχει ἔξοφληθῆ,—
οὐδὲ ἡ γιορτὴ, ἀπὸ στέφανα κι' ἀπὸ καρποὺς φτιαγμένη,
πὺν σ' ἄν κρασι ἔχει ξοδευθῆ.

Ἐγὼ, ἔστὸν πόνο πὺν ἔλαχαν καί ἔστὴ φοιρτὴ εἰμαρμένη
οἱ φίλοι μου οἱ πὺν λατρευτοί,
βλέπω πὺν ξέρει ὁ οὐρανὸς μιὰ ὑπόσχεσι, δόσμένη
ἔστὸν συνεργὺ του, νὰ κρατῆ.

X

Μιάς πού είμαι τώρα πιά μακρυνά κι' ἀπὸ ἡδονὲς καὶ μίση,
καὶ μιᾶς πού, 'στὶς μοιραῖες τους τὶς στροφές,
τὸ πνεῦμα μου ἄξια δύνεται τ' ἀδράχια νὰ ῥυθίσῃ
πού οἱ τρεῖς κλωθογυρνοῦνε οἱ ἀδερφές,

ὦ, νὰ ἐλπίζω ἀφήστε με, κ' ἀφήστε ν' ἀνανειώνω !
καὶ θὰ διαβῆ ἡ χαρὰ μὲ τὰ δεινὰ
πάνω ἀπ' τὶς μέρες μου, καθὼς πάνω ἀπ' τὰ φύλλα μόνο
τοῦ φθινοπώρου ὁ ἄνεμος περνᾷ.

XI

Τὴν ὄψι σου, ὅσο κι' ἂν τὴ στεφανώνης
μὲ ἓναν ἀφρὸ πικρόγευστο, θαρρεῖς,
λιμονούλα, ποὺ γλωμὴ ὄλο κυματώνεις,
τῆς θάλασσας νὰ μοιάσης πὼς μπορεῖς ;

Ὅχι· εἶν' ἐκείνη ἐκεῖ, ἡ λιγνὴ γραμμούλα,
ἀπὸ γαλάζιο σκοῦρο, ἐκεῖ βαθειά,
ποὺ φέρνει ἔστην καρδιά μου τὴν τρεμούλα·
τὸ μάτι μου δὲν τὴν ἀφήνει πιά.

Τὸ μάτι μου, δρομέας μὲ δίχως στάσι,
τρῶει τὸ κενό, χωρὶς νὰ κουραστῆ,
μὰ ὁ ἔρωτάς μου τῶχει προσπεράσει
καὶ τρέχει μὲ τὸ κῦμα νὰ σμειχιτῆ.

XII

Σὰ θάρσῳ, μὲς ἔστὸν ἄνεμο, ἔτῃ νύχτα, νὰ καθίσω
ἄκρη ἔστὸν ἔρημο τὸ βράχο
καὶ τῆς καρδιάς μου τὸν παλμὸ μὲ μιᾶς νὰ λησιμονήσω,
ἔσένα ἀκούγοντας μονάχο,

ἄς μὴ σοῦ φτάσῃ, Ὁκεανέ, ἔστὸ πρόσωπό μου μόνο
λίγο σου ἄφρὸ νὰ σφεντονίσῃς:
μ' ἕνα σου κῆμα, ὅπως χρωστᾶς, μὲς ἔστὸν δικό σου ἴπνο
πάρε με εὐθύς νὰ μὲ κοιμίῃς!

B

᾽Απαντα νὰ θυμοῦμαι, ὠραία πηγὴ, ἔχω ἀποθυμήσει,
πὺν, ἀπ' τὴ φιλία ὠδηγημένον μιὰ φορὰ,
μ' εἶχεν ἢ ὄψι σου, ὦ θεά, ἐκστατικὸν ἀφήσει,
μισάφαντη ἀπ' τὰ χόρτα μέσα τὰ χλωρά.

Κι', ὦ νύμφη, ὁ φίλος πὺν τὸν κλαίω, κι' εἶχε ταχτῆ σ' ἔσένα
γιατὶ πιστὸς ἔστη χάρι σου νὰ μὴ σταθῆ,
νὰ σμείξῃ ἀκόμο ἔστην πνοή, πὺν σ' ἀνεμίζει ὀλοένα
καὶ ἔστὸ κρυφὸ τὸ κῦμα σου ν' ἀποκριθῆ;

II

Συλλογισμένοι, ξερημος, τις στράτες θὲ νὰ πιάσω,
 κάτω ἀπ' τὸν ἄτονο οὐρανό, πὸν παραιτᾶ ἡ χαρά,
 κι' ἀπὸ τῆς λεύκας, χαμηλά, τὰ πόδια θ' ἀγκαλιάσω,
 μὲ τὴν καρδιὰ ὅλην ἔρωτα, τὰ φύλλα τὰ νεκρά.

Τὸν ἄνεμο καὶ τὰ πουλιά, πού, σᾶ γυχτώνει, κρᾶζουν,
 χαμοπετώντας γύρω ἀπ' τὰ σπαρτά, θ' ἀφυγκρασιῶν
 πλαίϊ ζτὰ θλιμμένα τὰ νερά, ἔστους κάμπους πὸν βραδειάζουν,
 τὸν τάφο θέλω, τὴ ζωὴ, μακριὰ νὰ ὄνειρευτῶ.

Τ' ἄπλαστα νέφη ἡ παγωνιά θὰ τὰ στηλώσει γύρω,
 κ' ἡ δύσι θὰ πεθάνη ἀργὰ ἔστην πάχνη τὴ γλωμῆ
 κι' ἐγώ, ἀπ' τὸν κάματο, ἔστου ἀγροῦ τὸ σύνορο, θὰ γείρω
 τότες, νὰ κόψω, εἰρηνικός, τοῦ πόνου τὸ ψωμί.

ΕV

Στὸ δρόμο πλαΐ, πὸν αὐλάκωσαν οἱ ῥόδες, μὲς ᾿στὴ δύσι,
λεῦκες, σᾶς βλέπω, ὅπως μὲ φῶς σᾶς ἔχει ὁ ἥλιος ντύσει.
Πουλιά, ᾿στὸ σύθαιπο, ἡ κραυγὴ πὸν ἀφήνετε ᾿στὸ ἀγέρι,
χαιρέτισε γιὰ μιὰ στερνὴ φορὰ τὸ καλοκαῖρι.

Ἔλα, τὰ οὐράνια κέντησε, ὦ ἀγαπημένη πάχνη,
ἔσὸ τοῦ ἀχάτη ἢ ἀκριβὴ καὶ τοῦ σμαράγδου ἢ ἀχνη·
σκόρπα με ἀπόψε, σμειῖξε με μὲ τὸν καῦμό κι' ἔμένα
τοῦ φθινοπώρου, πὸν ἔρχεται μὲ τ' ἄνθη του, ὀλοένα.

V

Κάθε φιλύρας τὴ μορφὴ χάμω ἔστη γῆ ἢ σελήνη
 χαράζει· ἀπόμερα πηγαίνω
 κι' ὅ,τι ἔστη φύσι μου χυδαῖο καὶ ταπεινὸ ἔχει μείνει
 μακρὰ τὸ ἀφήνω ἀπορριγμένο.

Μὲ δίχως βιάση νοιώθω ἐδῶ, ὅμοια καρπὸς τοῦ Μάη,
 καὶ τ' ὄνειρό μου ἔτσι ν' ἀξαίνη·
 καί, ἔστη φτεροῦγα τῆς σιγῆς μὰ ἤχῳ ξυπνάει καὶ πάει,
 ἔστου ἀγροῦ τὸ σήμαντρο κρουμένη.

Οὐράνιες λάμπεις, ὧ φωνὲς τῆς ὥρας κ' ἴσκιοι, ἐρθῆτε,
 ὧ ἤρεμη ὀλόγυρα ἀρχαιότης,
 καὶ τὴν καρδιά μου ὅλα μάζι νὰ πλήξετε ἐνωθῆτε
 ἀπὸ τὸ κάθε τὸ πλευρό της.

VI

Τὴν ὥρα τούτη, ἀνάμεσα ἔστον κῆπο, ἀνατριχιάζει
ν' ἀνοίξη ὁ ἀνθὸς πὺ λαιχαρῶ,
καὶ ἔστις φιλύρες, τρῖσβαθα, ἡ αὔρα κρυφὰ στενάζει,
σ' ἓνα τρομουλιασμα ἀλαφρό.

Στὶς ὄχθες τῆς ἀνάμεσα κυλάει, ἔστις πέτρες βγαίνει
καὶ λάμπει ἀκόμα ἡ ἔμματα.

Μὰ ἀλλοίμονο! τῆς μέρας πὰ τὸ φῶς, πὺ ξεθυμάνει
τὸ δρόμο ἀφήνει ἔστὶ νυχτιά.

VII

Στὸ κρύο κανάλι, ποὺ ἄτονη μὴ αὐγὴ τὸ χρωματίζει,
τὰ καμαρώνω, εἰρηνικὰ καθρεφτιστά, τὰ οὐράνια
δυὸ μῶλοι μαῦροι ἀξέγνωιαστο τὸ ἄποκοιμοῦν· χαρίζει
ἴστων ποταμό, ὅθε πέρνει ἀρχή, τῆ μάταιη περηφάνεια.

Ποιὸς στάθηκε νὰ τὸν πλανᾷ καλόγνωμη εἰμαρμένη ;
τοῦτος δὲ σειέται, ὅμως γλυστράει, ὁ ἄλλος κυλάει, κι' ἄς στέκη
καὶ ἴστω μεταλλικὸ νερὸ μὴ νηνεμία ἀπλωμένη
παρόμοια εἶν' ἄστατη, καθὼς κι' ὁ χείμαρρος παρέκει.

VIII

Ἄποψε ἡ ἐπίβουλη βραδυά, πῶς μ' ἔχει πλανεμένο !
Μὲ στοχασμοὺς λογιῆς-λογῆς
σιμὰ ἔστ' ἡ τζάμι, ὦ αὐγὴ γλυκειά, ἀγρυπνῶ καὶ σὲ προσμένο.
Ἦ, νὰ προβάλλῃς μὴν ἀργῆς !

Ἔλα ! βαθειά μου οἱ λάμπεις σου θ' ἀρχίσουνε νὰ στάζουν
ἔτσι ἀπαλὰ καὶ ταπεινά·
ὅμοια σὲ βλέπει τὸ νερὸ καὶ σὲ κατασταλάζουν,
σωρὸς, τὰ φύλλα σκοτεινά.

Ἦ ἡμέρα, ὦ λάμπι, στάσου μὲς ἔστ' ἡ μάτια μου πεσμένη,
σὲ ἀσάλευτον καθρεφτισμό,
τὴν ὥρα, ποὺ ἡ καρδιά μου πιά πρὸς τὶς σκιὰς πηγαίνει
μὲ τὸν κάθ' ἓνα τῆς παλμοῦ.

IX

Ἡ αὐγή, πού βγαίνει καὶ γλυκὰ διαλυέται ἔστον αἰθέρα,
πάνω ἀπ' τὴν πόλι, προμηνάει μιὰ ἴμερα δίχως νέφη.
Τὴν ἄτρεμή σας τὴν κορφή, πῶς χαίρομαι αὐτοῦ πέρα,
δένδρα ἀψηλά, πού μιὰ γωνιὰ φιλάργυρη σᾶς θρέφει!

Σκέφτομαι, τὸ κακὸ μετράω καὶ τὸ χειρότερό του
κι' ὅμως, ἔστο πείσμα τοῦ φριχτοῦ γραφτοῦ, πού μὲ πλανεύει,
ἔστ' ἀχειλί μου τὸ νοιώθω ἀκόμα τὸ χαμόγελό του,
—τόσο ἡ ψυχὴ μου ἀπρόσκοπτα ἔστο θεοῦ τῆς πάει ν' ἀνέβη.

X

Ποιὸς τὸ φθινόπωρο ἐστοχάστηκε
καὶ τὸ Βορριά τὸ μισημένο,
σὰν ἡ ζωὴ καὶ τ' ἄγριο θέρους της
μὲ λάμπη εἶναι στεφανωμένο ;

Ἐπὸ τὸ δένδρο τὸ βαθύσκιωτο
κι' ἀπὸ τοῦ κήπου τὸ παρτέρι,
τὴν ξεννοιασιά, τὴν καταφρόνεσι
παίζει σὲ μουσικὴ τ' ἄγερν.

Ἐσεῖς, ἔς τὸ δρόμο πὸν διαβαίνετε
χυμὸς τοῦ δάσους χορτασμένοι,
γελαῖστε, τραγουδῆστε: ἐγὼ ἄκουσα
μὴ ξέχωρη λαλιά, κρυμμένη :

Ποιὸς ἦταν, πὸν ἔτσι-δὰ ἀναστέναξε;
ὦ πές, δὲν πάει νὰ ξεψυχήση,
ψυχή μου, ὁ κλῶνος πὸν προτιτέρα
μόλις, κρυφὰ εἶχε μουρμουρίσει ;

XII

Σᾶν στρέψη τὸ φθινόπωρο μὲ τὰ νεκρὰ τὰ φύλλα.
ποῦ θὰ σκεπάσουν τοῦ ἔρημου τοῦ μύλου τὰ νερά,
κι' ὅταν γεμίσουνε ἄνεμο θύρες καὶ σάπια ξύλα
κι' ὁ λάκκος ὁ ἄδειος, ποῦ ὁ τροχὸς γυροῦσε μιὰ φορὰ,

θέλω νὰ κάτσω ἀκόμα αὐτοῦ, ποῦ, ἔμπρὸς ἔστὸ ῥιζολίθι,
ὕφαινε ὁ ῥόδινος κισσὸς τοῦ τοίχου τῆ μεριά,
κι' ὄρες νὰ βλέπω ἔστου νεροῦ τὰ κρῦα καὶ μαῦρα βύθη,
βαθειὰ νὰ σβειέται ἡ εἰκόνα μου καὶ τοῦ ἡλίου ὠχρὴ ἡ θωριά.

XII

Κοῖμας! λιγόπιστη καρδιά, μάταιη καὶ τρεῖς ἀνθρωπινή,
πὺν τὸ γιορτάσιμο τὸ φῶς τὰ μάτια σου μαγεύει,
δὲ θὰ τὸ νοιώσης μέσα μου ποιὰ ἀχτίδα ῥίχνει φωτεινὴ
ὁ ἴσκιος τοῦ δρόμου ἀπ' τὰ θαμπὰ τὰ φύλλα, δταν σαλεύη!

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
Α έρινε ούρανε, πού άγνή μιá λάμπη	41
Αϊ τί! ίσως νάσαι ή Μοΐρα μου	15
Άκόμα 'ςτό λιθόστρωτο	98
Άντίο, σαλεύουν τή φωτιά, σφυρίζει δ άτιμός	29
Άπαυτα νά θυμοῦμαι, ώραία πηγή	109
Άπόψε ή επίβουλη βραδυά	115
Ά, τό καλάμι είναι γλυκό ν' άκοῦς	34
Αυτό. πού μές 'ςτόν νοῦ μου πάει κάποια ζωή	26
Β αστῆς τόν πόνο και γελῶς μονάχα	83
Γ έλασε δ Άπρίλης, πιό γλυκά τῆς Μοΐρας σφίγγει	44
Γλαυκούς φαντάζομαι ούρανούς	28

Γωνιές, πού οί νύχτες μου άγαπούν 99

Δ άση, παιδρά θε νά σάς δῶ	67
Δειλιῆς νά ξεμολογηθῆς τά φταίσματά σου	17
Δέν εἶναι τώρα τό γλαυκόν	37
Δρύες μαῦρες, μυστηριακές	38
Δῶρα, πού ἡ Μοῦσα, ἀλλοίμονο! δέ μου τ' ἄρνιέται . . .	51

Ε γώ, πού τόν 'Απόλλωνα 'στ' ἄκρια μου δάχτυλα	86
'Εγώ τούς τάφους κατοικῶ	24
'Εμοίασα ἐγώ μέ τούς νεκρούς	71
'Εσύ, 'στῆς πλάσης πού σκορπᾶς τὰ πένθη	35

Η αὐγή πού βγαίνει και γλυκά διαλύεται 116

Θ άλασσα μελαγχολικά	14
Θέρος, τὰ δῶρα πού ἔφεργεν	57

Κ άθε φιλύρας τῆ μορφή	112
Καί οεῖς θ' ἀνθίσετε, γλωρές βραγιές	45
Κι' ὁ ἀντρεῖος Παλίνουρος, ὁ ἀρχαῖος	46
Κισσέ, μέ πόσην ὠμορφιά βουκολική	49
Κρίμας, λιγόπιστη καρδιά	120

Λ αλει ἐκεῖ κάτω ὁ πετεινός	75
Λύρα γλυκειά μου	33
Μ ὲ τίς φωτιές της τῆ νύχτα ἡ ὥραία ἀστραπή	61
Μὴν πῆς «χαρούμενη γιορτὴ ἡ ζωὴ»	23
Μιά, κῦμα, μιά, θεριὸ ἢ φωτιά	18
Μιάς, πού εἶμαι τώρα πιά μακρὰ	104
Μοῖρα, χρωστᾶς, πού μοῦ ἐκλώσες	76
Μοῦσα, ἀπ' τίς μαῦρες ὄρες μου	52
Ν ὰ φύγετε, ἔγγιες, τώρα εὐθύς	66
Νά, πού εἶμαι μόνος μιὰ φορὰ	60
Νερὸ ἀνοξιάνικο, βροχὴ γλυκειά	48
Νέφη πού ἡ μέρα σήμερα γλυκειά	50
Νοιώθω, 'στὸ πείσμα τῶν δεινῶν, μιὰ ὄρμη	81
Ξ άφνω, 'στὶς μέρες τῆς βροχῆς	25
Ο ἱ στοχασμοὶ μου, πού ἔφερε	101
Π άλι, ὦ Καλλιόπη, ὦ Ἐρατώ, κόρες τοῦ Δία	21
Πανόρχαια ἢ βαλανιδιά	96
Πάνω 'στὰ χεῖλή μου, ὦ φωνὴ σ' ἀκούω	90
Παρίσι, σ' ὁμοίασα κ' ἐγώ	27

	Σελίς
Πνεῦμα πανοῦργο, πού ἄσφαλτα τὸ χέρι μου	47
Ποιός τὸ φθινόπωρό στοχάστηκε	117
Πῶς μ' ἔλυσες, φθινόπωρο	89
Ρ όδα 'ςτοῦ δένδρου τὸν κορμό	80
Ρόδο ἀκατάδεχτο, ἔχω πῆ λόγια πικρά	36
Σ ἄ θῶρθω, μές 'ςτὸν ἄνεμο, 'ςτὴ νύχτα	106
Σἄ στρέψη τὸ φθινόπωρο	119
Σἂν τρέχη 'ςτὸ ἔργο του ὁ θνητός	97
Σἂν φαύγη μέ τις πλάνες της κίτρινη ἡ μέρα	88
Σ' αὐτὴν τὴν ὄψιμη ἀνοιξι, πού τρέμετε	43
Σὲ μιὰ καλύβα, στοῦ δρυμοῦ τὴν ἄκρη	16
Σὲ νοιώθω, μές 'ςτὴ θερινὴ βραδυά	87
Σίμω, ψυχὴ μου	63
Σοῦ μοιάζω, ἀξένοιαστε καπνὲ	82
Στὰ περιβόλια κόψ' τε μου τὰ μύρτα	85
Στὸ δρόμο πλαῖ, πού ἀλλάκωσαν οἱ ῥόδες	111
Στὸν κάμπο τὸν ἀπέραντο	72
Στὸ κρύο κανάλι, πού ἄτονη μιὰ αὐγή	114
Στὸ νιόσκαρτο, καινούργιο κοιμητήρι	69
Στοχάζομαι, κάθε φροῦά πού ἡ πλῆξι	59
Συλλογισμένως, ἔρημος	110
Τ ὰ κλώνια, ἀψιδωτά	40
Τὰ ῥόδα πού ἀγαποῦσα, πιά μαδοῦν	20

Σελίς

Τάχα τοῦ ἀφροῦ μὴ μοῦλειψε	100
Τὴν ὄψιν σου ὅσο κι' ἂν τῆ στεφανώνης	105
Τὴν ὥρα τούτη, ἀνάμεσα ἔξιν κήπο	113
Τίποτα ἐμένα, οὐδὲ ἡ τιμὴ τῆς δάφνης	103
Τίς μάταιες ἐγνιες, τίς χυδαῖς τίς πλήξεις	39
Τὸ ἀγέρωγο τὸ ῥόδο τί γὰ νοιάξῃ	65
Τὸ δαίλι ἐκεῖνο—ἔτσι βαρὺ—	85
Τὸ ἴδιο τὸ στάρι, τὸν θνητὸ	13
Τὸ ῥόδο αὐτὸ ξεδιάλεξα	22
Τοῦ πόνου αὐτὸ τὸ κύπελλο	91
Τῶν ἀμπελιῶν ὁ θησαυρὸς κι' ὁ κήπος	95

Ω εἰς. πού μες ἔξου πόνου τίς μέρες	70
Ἦ κυπαρίσσια ἀσάλευτα, σῶς βλέπω	62
Ἦ λύρα, ἄς μὴν ἀφήσωμε τὴ στάχτη	52
Ἦ πνεῦμα δλόθερμό μου ἐσύ	19
Ἦραία σελήνη, ἀστραφτερή, μ' ἀρέσει	68
Ἦραιο, κλωσμένη σου ἡ ζωὴ	102
Ἦ Σούνιο, ἀπὸ τὸν πιὸ ὄμορφο τὸν οὐρανὸ	79
Ἦ Ὑμηττέ, ἱερὸ βουνὸ	77
Ἦ χεῖμαρρε ἄγριε, ὦ Κηφισσέ!	42

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

- Σελ. 15 στ. 4 αντί αντίς γρ. Ἄντις
- » 19 » 2 » ὀλόθερομό μου » ὀλόθερομό μου
 - » 22 » 4 » εἶναι » εἶναι
 - » 23 » 4 » καὶ δίχως ἄκρη » καὶ δίχως ἄκρη ὀδύνη
 - » 27 » 8 » παράλογα » Παράλογα
 - » 29 » 3 » σηκώνουσε » Σηκώνουσε
 - » 38 » 7 » στὴ μουσικὴ συμφωνία γρ. στὴ μουσικὴ σας συμφωνία
 - » 39 » 4 » τὰ δάση » στὰ δάση
 - » 76 » 7 » θὰ μουσχορποῦνε » θὰ μὲ ποτίζον

